

CONTRA

nr 2 2013 (nr 228 från starten) årgång 39 Pris 25:-

**Rysk upprustning
Amerikanska
skatteverket
Svensk medelklass**

garanterat politiskt inkorrekt

9 770347 647008

CONTRA

oberoende borgerlig tidskrift
utges sex gånger årligen
ISSN 0347-6472

Copyright Stiftelsen Contra
Eftertryck endast efter överenskommelse

Ansvarig utgivare
Géza Molnár

Adress

Box 8052, 104 20 STOCKHOLM
Telefon 08-720 01 45
E-post redax@contra.nu
Internet hemsida <http://www.contra.nu>
Sluten del endast för prenumeranter:
<http://www.contra.nu/prenumerant/oversikt.html>
Användarnamn och lösenord finns bara i den tryckta versionen av Contra

Prenumeration

Minst 175, rekommenderat 250 kronor, per år. Inbetalas på plusgiro 85 95 89-4 eller bankgiro 5682-0392.
Studering 95 kronor, ange skola/ universitet vid betalningen.
Finland: Minst 20 euro per år.
Bankgiro Danske Bank 800018-70846087.

Medarbetare

Styrelseordförande: Géza Molnár
Redaktion: Géza Molnár, C G Holm och Fredrik Runebert
Övriga medarbetare: Carl Andersson, Karl-Göran Bottwyk, Tommy Hansson, Bertil Häggman, Bertil Lindblom och David Stavenheim samt Christer Arkefors i Italien, Bertil Wedin i Mellersta Östern och Allan C. Brownfeld i USA.

Presslagd 2013-07-01
Carlshamns Tryck & Media AB,
Karlshamn 2013

Omslagsbilden visar en motordriven rysk 152 mm haubits som togs i bruk 1989. Ryssland har cirka 24 000 artilleripjäser. Sverige har noll!!! Visserligen har vi två artilleriregementen, men de gamla artilleripjäserna har tagits ur bruk innan de nya levererats. Det uppges att fyra pjäser ska levereras till hösten 2013 och ytterligare 20 under 2014/2015. Summa 24 stycken! Foto Sergei Butorin/Mostphotos. Läs artikeln om Rysslands upprustning på följande sidor.

CONTRA-NYTT

Förseningarna fortsätter

Tyvär är även detta nummer av Contra rejält försenat och vad som särskilt bekymrar oss är att vi denna gång inte har tagit igen på förseningarna, utan istället tappat. Vår förhoppning är nu som tidigare att vi ska springa ifatt något till nästa nummer. De närmaste semesterveckorna är till en del inplanerade med arbete på Contra nummer 3, som beräknas komma i slutet av sommaren.

Årsredovisning

Contra verksamhetsberättelse kan läsas på nätet med URL <http://www.contra.nu/vb12.html>. De läsare som under året bidragit med minst 500 kronor kan rekvirera också den ekonomiska årsredovisningen och revisionsberättelsen (godkänd revisor) genom att skicka ett mejl till redax@contra.nu

Contra på Facebook och nätet

Om Du söker "Contra" på Facebook hittar Du Contras egen Facebook-sida. Åtminstone om Du gör Din sökning i Sverige. Om Du klickar för "gillar" kommer Du att få information om nyheter från Contra, men framförallt kommer Du att få en rad länkar till aktuella artiklar som Du sedan kan hitta på nätet. Det brukar bli någon eller några dagliga uppdateringar, kanske något mindre nu under sommaren. Du kan på Facebook-sidan hitta dagsaktuellt material, till skillnad från tidskriften, som ju kommer bara sex gånger om året. Det går också att mejla in tips om sådant som bör läggas upp på Contras Facebook-sida till redax@contra.nu

Har Du svårt att hitta sidan via sökningen är den fullständiga adressen:
<http://www.facebook.com/pages/Contra/128635870583878>

På Contras hemsida på nätet <http://www.contra.nu> hittar Du Contras anslagstavla, där Du kan delta i den aktuella debatten om politiska frågor med Contra-intresse. Det handlar idag om ett tiotal regelbundna debattörer, och några som dyker upp mera sällan. Det finns plats för fler och nya infallsvinklar. När Du kommit in på Contras hemsida ska Du klicka på "Diskutera" i balken högt upp på sidan. Även här finns det en direktadress:

<http://members3/boardhost.com/contras>

Inbetalningskort och prenumerationsrutiner

Contras prenumerationer löper sex nummer. Det spelar ingen roll när på året Din prenumeration börjar, Du får alltid sex nummer av Contra på en prenumeration. Med det sista numret på Din löpande prenumeration av Contra följer ett brev om att det är dags att förnya. Du behöver alltså inte särskilt fråga om Din prenumeration är aktuell – den är aktuell tills Du får ett meddelande från oss. Skulle Du råka betala en gång för mycket förlängs prenumerationen med ett år och Du kan hoppa över nästa inbetalning.

Med varje nummer av Contra följer ett inbetalningskort till plusgirot. Det är avsett för dem som vill ge ett biorag till Contra eller vill beställa varor från vårt sortiment, som Du hittar på hemsidan om Du klickar på "Produkter" i balken.

Ryssland rustar upp

Fyra forskare vid Försvarshögskolan i Helsingfors publicerade tidigare i år en rapport om utvecklingen av rysk militärdoktrin, det ryska försvarrets upprustning och konsekvenserna för Finland. Den är skriven av Stefan Forss, Lauri Kiianlinna, Pertti Inkinen och Heikki Hult. Studien är i högsta grad relevant också för Sverige, med den skillnaden att Finland i motsats till Sverige har ett försvar värt namnet. Rapporten heter *The Development of Russian Military Policy and Finland*.

Efter Sovjetunionens upplösning på juldagen 1991 hamnade den ryska krigsmakten i svårt förfall, nästintill upplösning. Fartyg rostade, fordon underhölls inte, stridsflygplan tillverkades knappt mer och moralen i de ryska styrkorna sjönk. Inte minst viktigt var att de ryska styrkorna tvingades retirera hundra mil, från gränsen mellan Öst- och Västtyskland vid Elbe till Ryssland bakom Baltikum och Vitryssland. Det var i det läget som Väst kunde glädja sig åt vad som kallades "peace dividend", nyttan av att kunna dra ner på de egna militära satsningarna och låta de resurser som inte längre gick till försvaret gå till andra ändamål. Ronald Reagans starka satsning på försvaret knäckte den ekonomiska ryggraden på Sovjetunionen, som tvingades till upplösning. Satsningen gav utrymme för senare neddragningar och blev därmed en stor välsignelsebringande insats för en rad civila program i Väst.

En geopolitisk katastrof

Den ryska krigsmaktens försvagning ledde också till en allt svagare politisk ställning för Ryssland och de ekonomiska problemen gjorde inte saken bättre. Vladimir Putin kallade 2005 Sovjetunionens sönderfall för en av det förra seklets största geopolitiska katastrofer. Hans ambition har varit att kompensera den katastrofen.

Vid det Kalla krigets slut hade både NATO och Warszawa-pakten cirka 5,3 miljoner man under vapen. Idag har Ryssland en miljon man under vapen, medan NATO fortfarande har 3,9 miljoner, dock står USA och Turkiet för mer än hälften av dessa styrkor.

Dessutom gällde under det Kalla kriget från Sovjet att taktiska kärnvapen skulle ha en avgörande roll vid ett krig – det alldeles oavsett att Sovjet då förnekade det. Idag kan Väst läsa svart på vitt i Östtysklands militära arkiv vad som egentligen

gällde och även den sovjetiske generalen Matvej Burlakov (den siste befälhavaren över Sovjetunionens västra armégrupp) har i en intervju 2005 medgett de taktiska kärnvapens betydelse även vid en begränsad konflikt.

Det var inte officiell doktrin då, och det är det inte idag, att vara först att använda taktiska kärnvapen vid en begränsad konflikt. Men frågan är om det inte fortfarande är den gällande doktrinen.

cg.holm@contra.nu

Ryssland känner sig trängt av närheten till NATO-medlemmarna i Baltikum och Polen, som helt omringar den ryska enklaven Kaliningrad. De stora manövrarna Zapad (Väst) 1999 och Zapad 2009 samt Vostok (Öst) 2010 slutade alla med att man simulerade kärnvapenangrepp när de traditionella styrkorna bedömdes vara

otillräckliga. En ny version av Zapad väntas komma september.

Skärpning i krigsmakten

Den kommunistiska kommandoekonomin ersattes inte av en fungerande marknadsekonomi utan av ett korrupt system där maktmänniskor lade under sig en stor del av de företag som tidigare kontrollerats av staten. Korrupta "oligarker" blev dominerande i rysk ekonomi. Men oligarkerna levde i symbios med statsmakten. Först Boris Jeltsin (president 1991–1999) och sedan Vladimir Putin, president från och med 2000 och den verkliga makt-havaren i Ryssland även under Dimitrij Medvedevs mellanspel som president 2008–2012.

Under Putins första period som president började både administrationen och militären stramas upp. Ryssland återtog sin position som ledande bland de tidigare sovjetrepublikerna. Och mot slutet av 2000-talets första decennium vann Ryssland betydande framgångar i form av den orange revolutionens kollaps i Ukraina, Vitrysslands allt närmare koppling till Ryssland och inte minst det framgångsrika kriget mot Georgien 2008.

Georgien-kriget

avgörande förändring

Innan Georgien-kriget var det få som tog den ryska krigsmakten på allvar. Men här lyckades Ryssland med överraskningsöverfall på åtta dagar krossa det georgiska försvaret, ockupera de delar av Sydossetien och Abchasien som man inte tidigare kontrollerat (30 000 georgier flydde från områdena, som nu i stort sett saknar georgisk befolkning). Allt detta uppnåddes utan att Ryssland behövde mobilisera reserver i form av krigsförband. Det hela sköttes om som en del i en större militärmanöver av ordinarie förband. Även det försvagade Ryssland hade militär styrka!

Attacken mot Georgien skedde när det

Det Kalla krigets slut innebar att de ryska styrkorna måste dra sig tillbaka 100 mil.

på allvar diskuterades när landet skulle ansluta sig till NATO och EU. Ett Georgien i NATO hade emellertid varit en svår nöt för NATOs kommando att knäcka. Med en bara 25 mil lång bergig landgräns mot NATO-staten Turkiet var Georgien logistiskt isolerat genom det av Ryssland kontrollerade Svarta havet, de av Ryssland någorlunda kontrollerade republikerna i norra Kaukasus (Tjetjenien, Dagestan, Ingusjien med flera) och Rysslands nära band med Armenien.

Dåvarande presidenten Dmitrij Medvedev förklarade i samband med Georgien-kriget att Rysslands högsta prioritet var att försvara sina medborgare, oavsett var de befann sig. I Abchasien (en del av Georgien) delade man ut ryska pass till dem som ville och de många georgierna i Abchasien och Sydossetien lever numer som flyktingar i övriga delar av Georgien.

”Den okände våldtäktsmannen”

På närmare håll har vi sett ryssarnas stingslighet när det gäller rysktalande i Estland och Lettland. När Estland flyttade en anskrämlig staty av en sovjetisk soldat (i folkmun kallad ”den okände våldtäktsmannen”) från en plats i centrala Tallinn till en kyrkogård i utkanterna uppstod den så kallade statykrisen, när Ryssland tillgrep cyberkrig och försökte sänka den estniska elektroniska infrastrukturen. Det

var bara genom snabbt och beslutsamt stöd från NATOs cyberkrigsexperter som det estniska betalningssystemet kunde hållas igång.

Geopolitiskt tänkande

En av de mer inflytelserika geopolitiska tänkarna i Ryssland heter Alexander Dugin. Han ser världens centrum som en konflikt mellan de havsorienterade makterna, ledda av USA, och den landbaseade Eurasien, lett av Ryssland. USA eftersträvar enligt Dugin hegemoni på det ekonomiska och kulturella området på en sekulär grund. Ryssland måste stå upp mot detta och gå till motoffensiv. Det bör ske i samverkan med Tyskland. Att ge upp tankarna på ett ryskt imperiebyggande vore enligt Dugin liktydigt med nationellt självmord. Han ser särskilt Finland som en del av den ryska geopolitiska sfären. Finland är ”instabilt” och hör naturligt och historiskt till Rysslands sfär.

Dugin uttalar sig också om oljetillgångarna i Kaspiska havet, där Azerbajdzjan, Kazachstan och Turkmenistan är före detta sovjetrepubliker med stora oljetillgångar. Dugin menar att Ryssland måste tillgripa militära medel för att hindra utländska oljebolag att delta i oljeutvinningen i de tidigare sovjetiska områdena. Främst Azerbajdzjan har framgångsrikt utmanat Ryssland genom att bjuda in oljebolag som Statoil, BP och ExxonMobil

för att modernisera den oljeindustri som byggdes upp av bröderna Nobel, men som konfiskerades av staten efter Ryska revolutionen, och sedan gradvis har förfallit. Ny västerländsk teknologi har märkbart ryckt upp Azerbajdzjans oljeindustri.

Växande försvarsbudget

Ryssland har satsat på en ordentlig upprustning. De närmaste sju åren kommer man att satsa 4 biljoner (4 000 miljarder) kronor på nya vapen (Sverige satsar cirka 20 miljarder per år). För första gången sedan Sovjetunionens upplösning är det tal om serierproduktion av vapen. Men starten sker från en neddragen nivå. Vid Sovjetunionens fall sysselsatte försvarsindustrin 5,5 miljoner man och de höga kostnaderna för detta var en bidragande orsak till Sovjetunionens fall. Idag är antalet sysselsatta 1,5 miljoner och bara 0,5 procent av dessa är under 30 år.

Den totala försvarsbudgeten, som ju omfattar mycket mer än vapen, uppskattas till 400 miljarder kronor i år och 600 miljarder kronor år 2015. Svenska Försvarets Forskningsinstitut (FOI) har ifrågasatt siffrorna och menar att de är överdrivna. Det står också klart att den allmänna värnplikten kommer att vara kvar. Det har varit lite si och så med värnplikten under senare år och många har smitit undan den obligatoriska tjänstgöringen. Men kontrollen skärps och värnplikten utgör basen för stora reservstyrkor. Dock lyckades man inte kalla in mer än 136000 man 2011, långtifrån målsättningen på 400 000. På kort tid ska Ryssland kunna mobilisera 700 000 man. I nästan alla länder i Väst har man under senare år avskaffat värnplikten. Ryssland säger att de inte har råd. Pliktjänstgöringen har dock minskat från två till ett år.

Rysslands försvarsbudget överskred redan 2011 20 procent av statsbudgeten och enligt dåvarande presidenten Medvedev var målsättningen att de militära utgifterna skulle ta 4,5 procent av bruttonationalprodukten. I Sverige ligger motsvarande siffra idag straxt under 1 procent.

Strategisk överraskning

Men det är inte den imponerande reservstyrkan som är viktigast i modernt ryskt strategiskt tänkande. Viktigast är ständigt stridsberedda attackstyrkor. De ska vara operativa redan från sin fredstida basering och genom att vara snabbt på stridsfältet ska de ge fördelar i inledningen av

En bild som visades av den ryske generalstabschefen general Nikolaj Makarov vid ett anförande i Helsingfors i juni 2012. Hela Finland och Baltikum, samt delar av Sverige Norge och Polen anses enligt denna bild inskränka den ryska strategiska kärnvapenkapaciteten.

Räckvidden för de Iskander-M robotar som är baserade i Luga. De skulle snabbt kunna förflyttas till Alakurtti, där det idag inte finns några robotar. Räckvidden enligt de större cirkelarna kräver ett mer effektivt bränsle, något som är på gång.

ett krig. Fördelar som kan vara avgörande, eftersom fienden inledningsvis hamnar på defensiven. Den ryska strategiska doktrinen understryker även betydelsen av ett första strategiskt slag och även förebyggande insatser före utbrottet av en konflikt.

Under 2012 avslöjades de sovjetiska planerna vid ett angrepp på Finland: Radio- och TV skulle slås ut, Riksdagen, presidentpalatset och de militära kommandocentralerna skulle tas i första anfällsvågen. Därefter följde kontroll över viktiga kommunikationsknutpunkter, hamnar och järnvägsstationer, finansiella institutioner, vattenförsörjning och fjärrvärme. Tanken var att knäcka finländarnas motståndsvilja genom hunger och törst. Dagens ryska planer är inte kända. Men det finns goda skäl att anta att de liknar de sovjetiska.

Omorganisation i krigsmakten

Nyligen har den ryska krigsmakten omorganiserats. Det som kallades Leninsgrads Militärområde (ja, namnet behölls även sedan den ryska staden befriats från massmördarens namn och återfått sitt gamla namn Sankt Petersburg) har slagits ihop med Moskvas militärområde, till Västra Militärområdet. Det har gjort det möjligt att vända den nedåtgående trenden för de ryska styrkorna i närheten av Finland och Baltikum. Västra militärområdet härbärgerar 36 av Rysslands 100 fredstida brigader. Hälften av Ryss-

lands taktiska kärnvapen är lokaliserade i Västra Militärområdet. Generalöverste Vladimir Tjirkin, befälhavare för de ryska markstyrkorna, tillkännagav i juli 2012 att Ryssland planerar att ställa upp ytterligare 26 brigader. En motoriserad infanteribrigad finns nu redo straxt söder om Sankt Petersburg och en annan, som anses tillhöra Rysslands bästa, finns vid Kamenka på Karelska Näset. Det finns också en brigad för tunga robotar i området. Vid Luga, söder om Sankt Petersburg, har ryssarna placerat ut Iskander-M-robotar, med en räckvidd på mellan 45 och 70 mil, beroende på vapenlast och robotmodell. Det innebär att Stockholm befinner sig inom robotarnas räckvidd.

Redan innan Iskander-M-robotarna i Luga talade såväl ryssar som amerikaner om Europa som en oförsvard kontinent. Bara Storbritannien bedöms ha en krigsmakt värd namnet. Detta enligt en ledande rysk militärpolitisk tänkare i januari 2011. Och amerikanerna var inte mildare i sina omdömen. Förra försvarsministern Robert M. Gates (som tjänstgjort åt både George W. Bush och Barack Obama) sa i juni 2011: "Den nakna sanningen är att intresset från den amerikanska Kongressen är begränsat... att sätta av allt mer dyrbara medel för försvaret av länder som är uppenbart ovilliga att själva avsätta tillräckliga resurser för sitt eget försvar eller att genomföra nödvändiga försvarsreformer".

Vid Pskov, helt nära den estniska grän-

sen, finns en luftburen attackdivision, kombinerat med Spetsnaz, de fruktade specialstyrkorna som ska kunna anfalla innan ett krig brutit ut och slå ut nyckelpersonal och nyckelinstallationer hos fienden, innan andra fientligheter brutit ut. Ryska försvarsstaben förklarade dessutom i mars 2011 att en särskild arktisk brigad, rekryterad med tidigare Spetsnaz-soldater, ska etableras i Pechenga (Petsamo) på Kola-halvön, bara några mil från norska gränsen. Det kommer dock att dröja till 2015 innan brigaden är på plats.

I Alakurtti öster om finska Salla (känt för de finska framgångarna under vinterkriget) bygger man ut och renoverar ett helikopterregemente. Planer finns uppenbarligen på ytterligare en brigad i Fjärrkarelsens huvudstad Petrozavodsk (Petroskoi på karelska och Äänislinna under den finska tiden).

Flygvapnet i det område som ansvarar för Östersjön och nordvästra Ryssland har 200 stridsflygplan och 200 helikoptrar till sitt förfogande. Men till saken hör att det naturligtvis går mycket snabbt att tillföra området ytterligare flygenheter. Enligt svenska Krigsvetenskapsakademien är det klart att NATO skulle sakna förmåga att reagera tillräckligt snabbt vid ett ryskt överraskningsanfall mot Baltikum. Ryssarna skulle kunna erövra alla tre länderna. En bidragande orsak till detta är att den ryska enklaven Kaliningrad vid Östersjökusten (tidigare Königsberg) försetts med Rysslands mest effektiva luftvärnsrobotar, S-400. De har tidigare endast använts för försvaret av Moskva. De nya robotarna försvårar för NATOs operationer i sydöstra Östersjön och skulle kanske göra flygstöd till Baltikum nästan omöjligt.

Värnplikten viktig för Finland

De finska forskarna konkluderar i sin rapport att militär utbildning av hela årsklasser är nödvändigt om Finland ska kunna skaffa sig tillräckligt starka styrkor. En stark reserv är ett synligt tecken på ett lands beredvillighet att försvara sitt område, även efter en fientlig invasion. Reservens preventiva funktion är stor.

Den svenska försvarsministern tycks ha en helt annan uppfattning. Finland kan idag mobilisera 350.000 man. Sverige ska "någon gång i framtiden" kunna mobilisera 30 000.

Strategi för dummisar

Sverige har Nordens längsta kuststräcka och Nordens största landarealer med en gigantisk strategiskt belägen ö, ”hangarfartyget Gotland”, att försvara mitt i Östersjön. Detta måste man räkna in, att vi har olika geografiska förutsättningar i Norden, när vi gör vår försvarsplanering.

I anslutning till artikeln om Rysslands upprustning gör Roger Klang en elementär geopolitisk genomgång av läget omkring Östersjön.

Halva Norges utsträckning består av små öar och kuststräcka som enbart gränsar mot berg. Danmark är en halvö med ett antal större öar, men dessa öar härbärger en stor del av Danmarks befolkning med Köpenhamn i centrum, som ligger på den största ön Själland. Själva halvön Jylland är inte mer hotad än Göteborg är hotat från havet, teoretiskt möjligt att de angrips partiellt med marina och luftland-satta styrkor om ryssen känner att han måste ta Gotland och Skåne, förutsatt att både det svenska och det danska luftväret och flygvapnet är utslaget, men föga troligt. Och om de gör det så endast under förutsättning att Ryssland har råd med ett storskaligt angrepp på Norden där alla övriga i den här artikeln uppräknade öar, geografiska områden och städer ingår i det tilltänkta bytet.

Sverige angrips knappast av Nato...

Jag tror faktiskt att Danmarks icke självvalda ärkefiende heter Tyskland, och inte Ryssland. Att Sverige skulle angripas av Natoländer i syfte att förbättra Natos utgångsläge är helt osannolikt idag, osannolikt bara så länge vi kan försvara oss själva, inte annars. Finland är geostrategiskt svårast utsatt med sin långa landgräns mot Ryssland och en känslig kuststräcka i en smal bukt i form av Finska viken, men

landet är inte det troligaste målet för ett aggressivt Ryssland, det är snarare Norge med sin nya moderna ledningscentral i Bodø, i och med kapplöpningen om oljan i Ishavet och Barents hav.

...men av Ryssland

Sverige, och då främst det strategiskt belägna Gotland, Blekinge med sin strategiska Karlskrona örlogsbas och Skåne, samt danska Bornholm mellan Sverige och Tyskland sitter också löst. Och ifall Norges Nordkust med sin operativa ledningscentral och flygbas anfalls så anfalls även strategiskt belägen infrastruktur i norra halvan av Norrland och Finland, som vidlyftigt och halsstarrigt räknas in i det strategiska Barentsområdet av

roger.klang@contra.nu

Ryssland, enligt ryssarnas egen utsägo. Förmodligen för att Luleå-Kallax flygplats kan användas för en basering av USAs ABM-system (ABM=anti-ballistic missile), eftersom Kallax har ett idealt läge i relation till ballistiska banor och en lång landningsbana kapabel att hantera tungt transportflyg, samt en järnvägsförbindelse till Narvik och Atlanten. Ett Ticonderoga-class Aegis robotbestyckat fartyg skulle lätt kunna göra samma jobb på kortare tid om den får tillträde till vatt-

nen ovanför Nordkalotten. Dessa områden representerar vitala territorier där både USA och Ryssland har ett kontrollbehov vid mer spända lägen. Därför är Nordkalotten och Norrland också viktiga. Under 2011 gick den norska incidentberedskapen upp 34 gånger, och identifierade 48 olika stridsflygplan. Aktiviteten under året 2011 var lika stor som under perioden 2008–2010 och visar på kraftigt ökad rysk närvaro vid Nordnorge.

Hotbilden mot Finland...

Först på sista plats hamnar hotbilden mot Finland om man bortser från Hangö och Åland som är intressanta för Ryssland (Hangö som Finland återfått från Ryssland enligt ett avtal med Sovjetunionen), såvida inte Norge angrips som sagt. Finland angrips sannolikt inte separat från Norge och Sverige utan det anfalls endast simultant med delar av Norge och Sverige.

...Norge och Danmark

Men ska Putin ta initiativet att våga angripa Norge och Danmark så måste USA först förlora världsherraväldet och kanske kasta in handuken, likt en gång Sovjet. Därför så är det nog i realiteten i dagsläget troligare att Skåne och Gotland utgör det primära målet för ett aggressivt Ryssland, eftersom den som äger Gotland och Baltikum också kontrollerar flygzonen över Östersjön och inkörsporten sjövägen till densamma.

Det kan bli vår räddning att för att behärska Östersjön totalt måste ryssarna ta ön Bornholm, så att inte amerikanerna baserar luftvärns- och sjömålsrobotar där det är lättast att få sin vilja igenom och där man når som längst åt nordöst. Dessutom så finns det en radarbas och en flygplats på Bornholm. Den amerikanska sjömålsroboten Harpoon når mellan 100-280 km

Några fakta om Rysslands krigsmakt

Stridsvagnar 20 000

Artilleripjäser 24 000

Moderna stridsflygplan 1 500 (mål för nybyggnad till 2020)

Hangarfartyg av Mistral-klassen: 4 köps från Frankrike

Beställda: 35 korvetter och 15 fregatter

eller med andra ord som mest motsvarande knappa sträckan mellan Bornholm och Kaliningradenklaven, eller Bornholm och Visby. Bornholm tillhör Natolandet Danmark. Men frågan är om danskarna hellre lämnar ifrån sig Bornholm. Troligen inte, med tanke på radarbasen och att den till Bornholm närliggande ön Christiansø, som är ”kommunfri” och administreras direkt av Försvardepartementet. Denna fråga övervägs sannolikt noga av ryssarna regelbundet, för om danskarna bestämmer sig för att de vill försvara sin ö så kommer Nato att bli inblandat.

S-400 Triumf

Skåne och kanske Blekinge å andra sidan blir kanske en för stor tugga för ryssarna att bita av, med tanke på att det är fastland på den skandinaviska halvön, men fördelarna för dem är att vi inte är ett Natoland. Det kan också tänkas att de som komplement till Gotland tar Öland, då skulle deras S-400 Triumf robotar täcka hela Östersjön till inloppet ditin mellan Falsterbo Skanör, Själland och Tyskland.

Ny rysk port till Östersjön

Finland och Åland står på bättre politisk fot med Ryssland. Finland går strategiskt

säkrare sedan Kaliningradenklaven blev rysk efter andra världskriget och Ryssland fick en ny port till Östersjön, och sedan Ryssland under kriget berövade Finland deras nickelgruvor och andningshål mot Barents hav – Petsamo och Fiskarhalvön – och sedan Finland förlorade området som gränsar mot Murmanskanans mest känsliga del i näsviken av Kolahalvön vid Kandlaksja, samt sedan alla delar av Karelen och Ladogasjön närmast S:t Petersburg blev ryska. Å andra sidan förlorade Ryssland 1991 de baltiska hamnarna, och Finland blev på 2000-talet följaktligen geopolitiskt viktigare för Ryssland, men inte så viktiga som de var 1939. Men i Kaliningrads befolkning finns självständighetssträvande tendenser som kan exemplifieras med följande uttalande av den sedan 2010 avlidne Leonid Gorbenko, före detta borgmästare i Kaliningrad; ”Det finns ingen anledning att bege sig till Moskva. Det finns inga pengar där, vårt mål är att bli självförsörjande. Vi har inget annat val”. Ett självständigt Kaliningrad kan det dock bli svårt att uppnå, eftersom Kaliningradenklaven helt saknar naturresurser, för i så fall måste de göra sig beroende av någon annan.

Baltikumets roll

Den stora frågan är vilken risk de baltiska staterna löper att bli ockuperade, för att till exempel Ryssland vill ha landförbindelse med Kaliningrad, eftersom det blir avgörande för vårt Gotland. De är lika beroende av att vi kan och vill försvara Gotland, som vi är av att de är med i NATO. Men Gotland blir förmodligen angripet först.

Farleden i Öresund

Det är också så att Ryssland är lika beroende av farleden i Öresund, Kattegatt och Skagerack som någon annan östlig och nordlig Östersjöstat är, vilket komplicerar det för dem, och det är därför som de måste äga Skåne om de är på offensiven. Det är inte för danskens skull som vi ännu har kvar P7 i Revingehed utanför Lund.

Vad jag vill ha sagt är att om Amerika förlorar världsherraväldet, plötsligt eller utdraget i tiden, så kan vad som helst hända och då ligger Skåne och Gotland illa till.

Roger Klang är författare till boken ”Strategi och taktik för svenska förhållanden”

Christiansø är Danmarks östligaste punkt. För gamla NATO låg den bäst till för inflytande över Östersjön. Om man inte är säker på att kontrollen kan behållas över Baltikum ligger den fortfarande bra till. Ön administreras direkt av Försvardepartementet i Köpenhamn. Foto C G Holm.

Kinesisk nykolonialism i Afrika

Kina har under sitt statsledda kapitalistsystem utvecklats till ett framgångsrikt exportland som under lång tid har liknats vid världens fabrik. Landets tvåsiffriga tillväxttal från 1980-talet till 2000-talet bygger på att stora mängder varor har producerats till relativt låg kostnad. För att försörja "världens fabrik" med viktiga råvaror som koppar, olja och zink började Kina på 1980-talet att storsatsa på Afrika där merparten av jordens mineraler är belägna. Kinas egna naturtillgångar räcker helt enkelt inte till för att försörja den höga produktionen. Är det en nykolonialism på gång i Afrika, eller har kineserna hjälpt Afrika att stå på egna ben?

Kritiker, främst i väst men även bland många afrikaner, menar att de stora investeringarna är en form av nykolonialism där Kina köper upp stora mängder råvaror i Afrika för att sedan sälja tillbaka förädlade varor till högre priser. Precis som under européernas kolonialiseringsperiod blir afrikanerna exploaterade. Men stämmer den bilden?

Zambia

I Zambia håller en stor opinion med kritikerna, de vill inte ha kineserna på plats. Oppositionspolitikern Michael Sata formulerade sig så här 2007: "Vi vill att kineserna lämnar landet och att de gamla kolonialmakterna återvänder". Han anklagade kinesiska företag för att betala slavlöner, strunta i miljön och säkerheten på arbetsplatserna, samt förvärra korrupsionsproblemen med sina miljarddollarsavtal. Men det var före valet 2011. I dag, när Sata är president, har tonen ändrats och kineserna är av politiska skäl välkomna i landet.

Etiopien

I Etiopien anser presidenten och en stor del av befolkningen att Kina är hjältar och räddare i nöden som investerar stora summor i infrastrukturen. Satsningar som för övrigt även gjordes i andra afrikanska länder av bland annat briter, holländare, belgare och fransmän under kolonialtiden, som på allvar påbörjades på 1600-talet och avslutades på 1960-talet.

Det nya Kina

Under 1980-talet började Kina frånga det slutna kommunistiska systemet då Deng

Xiaoping genomförde ekonomiska reformer för att vända den ekonomiska stagnation, för att inte säga katastrof, som drabbade Kina efter Mao Tse-Tungs katastrofala politik med det stora språnget och kulturrevolutionen som de främsta kännetecknen. Efter Dengs ekonomiska reformer fick privata företag verka inom vidare ramar och Kina började satsa på exportindustrin och infrastrukturen. I dag råder ett statskapitalistiskt system, trots

fredrik.runebert@contra.nu

att det styrande partiet fortfarande heter Kommunistpartiet, där statliga bolag och statskontrollerade bolag har investerat för att höja levnadsstandarden, och därmed också minska risken för sociala oroligheter. Under 2010-talet har Kina ändrat strategin och vill minska exporten i syfte att öka den inhemska efterfrågan och därmed minska beroendet av USA och andra västländers importmöjligheter. Även investeringar ska struktureras om så att inflation och tillgångsbubblor undviks. Som ett led i detta har Kina ökat ansträngningarna för att köpa upp västländska företag, i Sverige är Volvo personvagnar ett typexempel. Av de totala investeringarna i utlandet satsas 10 procent i Afrika.

Kina i Afrika

Redan under 1950-talet började Kina skapa goda relationer med Afrika, bland annat för att söka stöd för att Kina skulle ersätta Taiwan som permanent medlem i FNs säkerhetsråd. Till en början var intresset för Afrika politiskt, och precis

som Sovjetunionen, försökte Kina sprida kommunismen i den världsdelen som på 50-talet började räknas till det nyskapade begreppet tredje världen. Metoden var främst ekonomiskt bistånd och vapenleveranser. Den första stora investeringen invigdes 1976, då Kina finansierade en järnväg mellan Tanzania och Zambia. I dag investeras pengar för att modernisera det projektet. De goda politiska och diplomatiska relationerna mellan Kina och många afrikanska länder gjorde att reaktionerna från afrikanska länder var de mest lågmälda efter massakern på Himmelska fridens torg 1989. I Sydafrika garanterades transporter av järnmalm till Kina tack vare de diplomatiska förbindelserna. Under det senaste decenniet har kineserna exempelvis investerat över två miljarder dollar i Zambia och 2,5 miljarder dollar i Etiopien. Totalt har Afrikas handel med Kina ökat från 39,7 miljarder dollar 2005 till 166,3 miljarder dollar 2011. Det är en ökning med drygt 300 procent på sex år. Kina erbjuder även stora lån, oftast preferenslån, som beräknas ha finansierat över 200 stora projekt i Afrika.

Kina ligger före

Investeringarna i Afrika är ett led i Kinas strävan efter att garantera den kinesiska industrin tillgång till råvaror och energi. Det handlar också om att via stora markinköp eller leasing av mark, oftast på 99 år, säkerställa matförsörjningen till den 1,3 miljarder stora befolkningen. Dessutom kan Afrika ses som jungfrulig mark.

Marknadspotentialen i Afrika är enorm efter flera decennier av politisk, i regel socialistisk, misskötsel, inbördeskrig, gränskonflikter och svältkatastrofer. Un-

Kinesiska och senegalesiska arbetare på ett av Kina finansierat bygge i Senegal. Kina har under senare år expanderat kraftigt in på den afrikanska kontinenten och står för ett inslag av vad som kan benämnas "nykolonialism".

der perioden 2002–2012 har tillväxttakten inom Afrika och Mellanöstern i genomsnitt varit 5,2 procent. Länder som Nigeria, Angola, Etiopien, Kenya, Tanzania, Ghana och Uganda har haft en god ekonomisk utveckling de senaste åren och prognoserna för BNP-utvecklingen åren 2013 och 2014 ligger på 5 procents tillväxt. Niger tros kunna växa med tvåsiffriga tal i år eller nästa år. Förvisso sker tillväxten från låga nivåer och fattigdomen är fortfarande utbredd. Men just därför är Afrika jungfrulig mark med stora möjligheter till exploatering utan någon större konkurrens.

Kina har här ett försprång gentemot västvärlden då landet under en lång tid har byggt upp starka relationer med etablerade politiker i ett flertal länder. Dessutom har stora investeringar i vägar, skolor och sjukhus skapat en goodwill som ger kineser ett gott rykte i Afrika. Ytterligare en fördel för Kina är att många afrikaner av historiska skäl är mycket skeptiska och kritiska till de forna kolonialmakterna. Kina saknar det historiska bagaget och kan därmed dra stor nytta av den afrikanska utvecklingen. Debattörer i västvärlden, som Anders Craft på Swedfund, varnar för att västerländska företag missar stora möjligheter när de inte vågar satsa stort på Afrika. Samtidigt bör betonas att kreditvärderingsinstitutet bedömer riskerna som mycket höga på grund av ländernas svaga institutioner, utbredd korruption, regionala konflikter, sociala spänningar och krångliga regler.

Nykolonialism

Men även om Kina saknar det historiska vanryktet anser vissa kritiker i Afrika att Kina är på god väg att skapa sig ett rykte som kolonialmakt. Kritikerna talar om nykolonialism och oppositionspolitiker använder kinesiska misstag och missbruk för att utmana sittande regeringar. Michael Sata i Zambia har, som nämnts ovan, anklagat kinesiska företag för att behandla sina arbetare illa, att de förstör miljön och för att de ignorerar lokala bestämmelser. Lönerna anses usla, till skillnad från västerländska företag som i regel betalar mer än inhemska företag, och säkerheten är på många ställen undermålig. Två av de allvarligaste incidenterna skedde just i Zambia. En explosion i en kinesisk sprängmedelsfabrik i Chambishi 2005 orsakade 46 zambiers död. För tre år sedan skadades 11 zambiska gruvarbetare när kinesiska chefer sköt mot en protestgrupp. Dessa incidenter har skapat ett starkt hat i närområdet och har definitivt skadat Kinas anseende i Afrika. Även Sydafrikas president Jacob Zuma varnar för kinesernas framfart med hänvisning till erfarenheterna från de forna kolonialmakterna. Nigerias centralbankschef Lamido Sanusi uppmanar å sin sida Afrika att frigöra sig från sin romantiska bild av Kina och inse att kinesiska företag inte enbart är samarbetspartners utan även konkurrenter. Handelsrelationerna är ojämlika och kan liknas vid exploatering. Kinesiska företag konkurrerar ut lokala företag genom konkurrensnedvridning, kinesiska staten står ju bakom de flesta kinesiska företags Afrikaäventyr. Den

bristande miljöhänsynen överraskar inte mot bakgrund av hur kinesiska företag, ofta med lokala myndigheters goda minne, släpper ut stora mängder avgaser och miljöfarligt avfall, vilket har lett till att luftkvaliteten i Peking är så dålig att den bland annat är cancerframkallande. Vattenkvaliteten i sjöarna är så dålig i Kina att de flesta sjöar är otjänliga för människor. Vattnet kan enbart användas till industriellt bruk. Många företag släpper också ut gifter i markerna vilket bland annat riskerar kvaliteten på grundvattnet. Så den bristande miljöhänsynen i Afrika är en direktimport av den attityd som gäller i Kina. Nu börjar allt fler kineser i Peking att protestera mot miljöförstörelsen och de politiska ledarna har utlovat stora satsningar på förnybar energi för att minska beroendet av fossila bränslen. Om det kommer att spridas till Afrika är en framtida fråga.

Landgrabbing

Landgrabbing är ännu en anklagelsepunkt, kineser köper upp väldigt stora arealer mark till låga priser. Kritiken gäller även länder som Saudi-Arabien. Denna marköverföring innebär att många afrikanska bönder tvingas bort från sina odlingar och hem. I västra Etiopien har över 70 000 människor tvångsförflyttats. De kinesiska ledarna har heller inga problem med att samarbeta med och sälja vapen till skurkstater som Robert Mugabes Zimbabwe och det konfliktfyllda Sudan. De kinesiska ledarnas reaktion på kritiken är att politik och ekonomi ska hållas isär, eftersom det är två helt skilda saker. Det argumentet gäller dock inte när Kinas egna intressen hotas. Länder som har diplomatiska förbindelser med Taiwan betraktas som fientligt sinnade och hotas därför ofta av ekonomiska sanktioner. Norge drabbades av sanktioner när den kinesiske regimkritikern Liu Xiaobo fick Nobels fredspris. Kina hotade att bojkotta norska varor och införde i januari 2011 ett totalstopp på import av norsk lax, med den officiella förklaringen att den kinesiska tullen infört en förändrad kontrollprocedur. Laxen fick ligga i två veckor och blev helt förstörd. Det norska näringslivet har också drabbats hårt av diskriminering i kinesiska upphandlingar, problem med tillstånd för produktionsanläggningar i Kina och att visumansökningar avslås oftare än tidigare. För

Kinesisk-kontrollerad jordbruksmark i Afrika söder om Sahara:

Centralafrika 10.000 ha

Östafrika 126.000 ha

Västafrika 26.000 ha

Dessutom mark i

Sudan

Benin

Kamerun

Etiopien

Mali

Kongo

Uganda

Zimbabwe

Sydafrika

rättvisans skull ska dock påpekas att Kina bidrar med flest trupper bland medlemmarna i säkerhetsrådet till FNs fredsberedande insatser i Afrika.

Kritiken i västvärlden började växa fram på allvar efter 2008. Tidigare hade väst, enligt Afrikaexperten Chun Zhang, som är knuten till Shanghais institut för internationella studier, varit upptagna med kriget mot terrorismen. Nu börjar industriländerna i väst inse att de är på väg att missa tillväxttåget i Afrika och därför kommer kritiken först nu. Västvärldens kritiker menar å sin sida att Kinas engagemang i Afrika är icke-transparent och att det ökar korruptionsproblemen. Något som i sin tur försämrar möjligheterna för afrikanska länder att bygga upp sina samhällen till västerländsk nivå. Kinas affärer och investeringar i Afrika är nämligen belagda med sekretess. Transparency International har placerat Kina i toppen på listan över länder som är mest benägna att erbjuda och betala mutor. De kinesiska engagemangen ökar också riskerna för att afrikanska länder utvecklar ett osunt beroende av kinesiska investeringar och av råvaruexport. Det beroendet gör det svårare för afrikanska ledare att differentiera ekonomin, det vill säga att bredda den ekonomiska aktiviteten utanför råvarusektorn.

Kulturkrockar

Kulturkrockar är vanliga mellan de kinesiska affärsmännens disciplinära och auktoritära ledarskap och den afrikanska

det-löser-sig-attityden. Kineserna blir ofta förbluffade och frustrerade över den oorganiserade arbetsordningen i Afrika. I dokumentärfilmen Afrikas nya härskare, av filmaren Bram van Paesschen, illustreras denna kulturkrock när den kinesiska arbetsledaren och platschefen Loa Yang irriteras över att arbetet vid en grustäkt står still hos en underentreprenör eftersom arbetsledaren inte har anlänt till arbetsplatsen. Den kinesiska representanten uttrycker också förvåning över hur kongoleserna förvaltat det belgiska arvet av den infrastruktur som byggdes upp av den forna kolonialmakten. När det begav sig var det moderna vägar med högre standard än vad som byggdes i Kina under samma tidsperiod. Och nu är vägarna och övrig infrastruktur helt nedgångna. Kongoleserna har inte underhållit det de har fått gratis. Motargumentet från kolonialkritiker är givetvis att kolonialismen, med sin råvarubaserade ekonomi och linjaldragna gränser från 1800-talet, knappast var gratis.

Lokala företag konkurreras ut

Med positiva ögon leder Kinas investeringar i Afrika till högre sysselsättning och en viktig kunskapsöverföring. Det som talar emot den positiva tolkningen är att kineserna själva tar många av dessa jobb. Under 2007 beräknades 750 000 ki-

niser arbeta i Afrika. Misstankar finns att några av dessa kinesiska arbetare i själva verket är kinesiska fängelseinternier. En tidigare representant för Afrikanska Utvecklingsbanken, Sanou Mbaye, menar att fler kineser har flyttat till Afrika de senaste tio åren än vad européerna gjorde under 400 år. Dessutom har många afrikanska företagare gått i konkurs på grund av att kineser säljer billiga varor på de lokala marknaderna. I Nigeria beräknas hundratals textilfabriker ha gått omkull och tusentals jobb förlorats på grund av att de inte kan konkurrera med billiga kinesiska varor. Så mycket av kritiken mot Kina är också dold protektionism.

Förhandlingsmakten ligger helt klart hos de kinesiska storföretagen. Men Angola har lyckats spela ut kineser mot brasilianare och portugiser i sina förhandlingar och har lyckats ställa hårda motkrav på kineserna. Däremot har den annars så hårdföra ledningen för Rwanda inte lyckats särskilt väl i förhandlingarna med Kina, utan den har gett kinesiska investerare stort handlingsutrymme i landet. Vad som händer om västerländska företag på allvar börjar investera i Afrika går det bara att spekulera om. Men en tolkning som ligger nära till hands är att afrikanernas relativa förhandlingsstyrka förstärks i takt med ökat intresse från andra länder än Kina.

En kinesisk bonde som tjänar bra på att odla grönsaker i Sudan. Grönsakerna levereras till lokalanställda kineser på projekt i Sudan.

SVERIGE-NYTT

Contras notisavdelning har i detta nummer sammanställts av C.G. Holm. De källor som refereras är inte direkt citerade, utan texten är Contras sammanfattning av originalkällan om inte annat markeras med citationstecken.

Lita inte på bygglov

I juni 2008 fick Tobias Lindfors bygglov för att bygga om ett äldre fritidshus utanför Luleå. Bygglovet innebar att Lindfors kunde bygga ett nytt hus på platsen, vilket han gjorde. Huset ligger under bullermattan för F21/Kallax flygplats, där det råder byggförbud. När försvaret upptäckte vad som var på gång överklagade man bygglovet. Byggnadsnämnden avvisade Försvarets överklagande, när Försvaret begärde byggstopp hos Länsstyrelsen avvisades begäran. Bygget kunde därför slutföras 2009. Två år senare fattade Länsstyrelsen beslut i sakfrågan och upphävde det bygglov som redan var utnyttjat. Lindfors överklagade till regeringen och Förvaltningsöverdomstolen, men hade ingen framgång. Nu har han ålagts att riva eller flytta huset inom sex månader. Eftersom det är byggförbud har även tomten blivit i stort sett värdelös, trots att det för några år sedan stod ett fritidshus där. Om Lindfors inte följer byggnadsnämndens krav kommer 100.000 kronor i vite att utdömas. Vilket naturligtvis är en struntsumma jämfört med kostnaden för huset, men vitesföreläggandet kan

sedan upprepas gång på gång med höjda belopp.

Kommunalrådet Karl Petersen (S) medger att kommunen har hanterat saken fel från början.

(Norrbottnens-Kuriren)

Grönköpings

kulturnämnd har nyligen beslutat att följande definitioner skall gälla. Kultur är sådana aktiviteter som inte förmår bära sina egna kostnader och därför är bidragsberättigade. Som nöjesunderhållning klassificeras alla evenemang som folk är villiga att betala dyra biljetter för.

(Grönköpings Veckoblad)

Försvarsberedningen

konstaterade nyligen att det egentligen inte fanns något ryskt hot mot Sverige. Beredningen har på skattebetalarnas besök inte mindre än elva huvudstäder, inklusive Kairo, Peking och Singapore. Dock saknas Tallinn, Riga och Vilnius på listan, för att inte tala om Georgiens huvudstad Tblisi, där de har ett och annat att säga om ryska överraskningsangrepp.

Svenska anhängare av könsstypning

Det finns en svensk lag som förbjuder könsstypning. Hittills har det blivit två fällande domar, bägge 2006 i Göteborg. I bägge fallen var det somalier som

dömdes. En av de många organisationer som ställt upp mot könsstypning är Riksförbundet för Sexuell Upplysning, RFSU. Men i organisationens tidskrift *Ottar* framförs också andra synpunkter. Skribenten Anna Svensson menar att motståndet mot kvinnlig könsstypning är inskränkt i ett mångkulturellt samhälle. Det är bara i Europa som man har negativa uppfattningar om könsstypning. Tvärtom har de kvinnor som utsatts för det varit stolta över det när de kom till Sverige och blir illa berörda när de får höra den svenska attityden till könsstypning. Per Gudmundsson skriver om artikeln i *Ottar*: "Att fördöma könsstypning är stigmatiserande, påstås det, och har negativa effekter för kvinnorna ifråga. Artikeln framhäver en annan strategi: 'När ingreppet ses som något positivt av omgivningen blir också sex något positivt och tvärtom'. Att döma av uttalandena i *Ottar* så skymmer begreppet könsstypning en kulturhistoriskt värdefull, respektabel och sexuellt gynnsam ritual. Kan Sveriges kritiska hållning mot könsstypning luckras upp?"

Könsstypning förekommer i några länder i Afrika och även ibland annat Kurdistan. Det sker nästan bara i muslimska länder, men är ovanligt eller icke-förekommande i många andra muslimska länder. Ibland annat Egypten är det förbjudet (sedan mitten av 1990-talet), men 85–90 procent av alla kvinnor i landet anses vara könsstypade.

Elbilsfiaskot

I Gävle köpte kommunen elbilar av den norska tillverkaren Think år 2009. Det är riktiga minibilar som snarast påminner om en Smart i storleken. När bilarna skulle kontrollbesiktas för första gången efter tre år blev det stopp för alla bilarna. Och under tiden hade Think gått i konkurs. Det fanns ingen som kunde serva bilarna i Sverige och de såldes i november 2012 på bilauktionsfirman Kvarndammen. Utbudspris var 25.000 kronor, men priset lär ha hamnat på hälften. Kvarndammen sålde faktiskt sex bilar (skrotbilar är kanske en bättre beteckning), men en av bilarna saknade motor! Ingen av bilarna gick att ladda. Elbilsbranschen brukar hävda att ett batteripaket ska klara 15.000 mil, men så långt har naturligtvis inte Gävlebilarna kört, då de endast använts i stadstrafik i Gävle. Totalkostnaden för Gävle kommun var cirka 3 miljoner, alltså cirka

600.000 per styck för de bilar som gick att använda, trots att de var av enklaste minimomodell. Gävle kommun ger sig inte, utan ska nu låta skattebetalarna köpa andra elbilar.

Det går inte bättre i andra länder. I början av maj gick den amerikanska elbilstillverkaren Coda i konkurs. I slutet av samma månad gick den israeliska tillverkaren Better Place i konkurs. Företaget hade satsat på batteribyten istället för uppladdning – och lyckats få riskkapital på 6 miljarder kronor 2007. Företaget hade ett avtal om att Renault skulle sälja 100 000 av deras elbilar fram till 2016. Vid konkursen hade Renault sålt 1 300. Den amerikanska elbilstillverkaren Fisker tillverkar inte längre några bilar, sedan deras batterileverantör A123 gick i konkurs förra året. Både Fisker och A123 var i huvudsak finansierade med statliga pengar. Fiat-Chrysler förlorar 60.000 kronor på varje elbil de säljer, men de fortsätter tillverkningen på grund av regleringar i Kalifornien. För varje elbil som säljs kan man öka möjligheterna att sälja vanliga bilar med högre utsläpp. Det kanske bör noteras att elproduktionen i Kalifornien i huvudsak sker med smutsig kolkraft.

Barack Obama tror att det ska finnas en miljon elbilar på de amerikanska vägarna 2015 – för närvarande finns det 50 000. Angela Merkel talar om en miljon tyska elbilar 2020. 2012 såldes 3 000 elbilar i Tyskland. Både i USA och Tyskland, men även i ett land som Kina, är de statliga subventionerna till elbilar stora.

I Sverige har som bekant ett konsortium köpt Saabs anläggningar i Trollhättan för att tillverka elbilar baserade på gamla Saab 9-3. En bil som är mångdubbelt tyngre och därmed mångdubbelt mer energi- och batterikrävande än de småbilar som nu finns på marknaden. Det är bara att önska dem lycka till. Och för den som är rädd om sina sparpengar absolut inte satsa en krona i projektet.

(Gefle Dagblad, Teknikens Värld, The Economist)

Vägrade ta chefen i hand – fick 30 000 i skadestånd

I Trollhättan fick en man en praktikplats på integrationsenheten (ett kommunalt jobb). När mannen skulle börja vägrade han att ta en kvinnlig arbetsledare i hand av ”religiösa skäl”. Arbetsledaren förkla-

rade att han måste kunna ta alla människor i hand på den aktuella arbetsplatsen. Mannen anmälde kvinnan till Diskrimineringsombudsmannen för diskriminering!!!! Innan anmälan tagits upp betalade Trollhättans skattebetalare raskt 30.000 kronor i skadestånd och gav den diskriminerade kvinnan en skriftlig varning för att hon brutit mot Trollhättans kommuns mångfaldsplan!

Kommnals ordförande i Trollhättan, Lennart Andersson, menade att det var kvinnan, inte mannen, som var diskriminerad. Men några åtgärder vidtogs inte.

(Dagens Juridik)

Bryssel styr!

Det är Bryssel som bestämmer – även i Stockholm. Till exempel tvingas Stockholms stad ta vattenprover på stadens badplatser, även när isen ligger tjock! Och det är i Bryssel som man fastställt reglerna som gör att staden ansett sig behöva införa förbud mot dubbdäck på Hornsgatan. Den som besökt EU-städer som Aten, Rom eller Katowice konstaterar omgående utan mätning att Stockholm har en fantastisk fin luft. Men inte enligt Bryssel, och ansvariga Stockholms-politiker (Ulla Hamilton, M) underkastar sig genast diktaten från Bryssel.

(Vårt Kungsholmen)

Nio präster står upp för sin tro!

Sedan Svenska kyrkan år 2009 beslutade att kyrkan ska ”viga” par av samma kön har nio präster av sagt sig vigselrätten. En deltagare på förra årets kyrkomöte, centerpartisten Sven Kragh, krävde att kyrkan skulle upprätta en särskild lista över präster som befriats från vigselrätten. Förslaget röstades ner. Säkerligen är det många utöver de nio som inte ”viger” par av samma kön, men de har inte praktiskt ställts inför utmaningen.

Svenska kyrkans inställning är splittad. Den som såg vigseln mellan prinsessan Madeleine och Chris O’Neill kunde konstatera att vigselordningen gäller fortfarande, där det förklaras att äktenskapet är av Gud instiftat till släktets fortbestånd. Ett mer tydligt avståndstagande från enkönade ”äktenskap” är svårt att formulera för en troende. Av Gud instiftat!

(Kyrkans Tidning)

Myndighet skickade mejl till fel adress i viktigt ärende

Allmänna Reklamationsnämnden är en

statlig myndighet som prövar klagomål mot näringsidkare. Finner man att företaget misskötter sig utfärdar man anmärkningar. Naturligtvis måste man låta ett företag yttra sig innan man går vidare och kritiserar företaget. Det ska ju inte bara vara att vända sig till ARN med ogrundade klagomål. Men en del företag försöker smita undan kritik genom att inte alls svara på brev från ARN, då måste ARN naturligtvis kunna gå vidare och fatta beslut ändå. Men ibland tar ARN alltför lätt på företagets möjlighet att yttra sig. Den kund som klagat anger kanske fel adress och i ett färskt fall har den angivna, felaktiga, e-postadressen varit det enda sätt som ARN kommunicerat med företaget. Inte konstigt att företaget inte svarade, eftersom det aldrig fått ta del av klagomålet. Likafullt fälldes Bilmäklarna i Visby, liksom moderbolaget Bilhuset av ARN, vilket snart uppmärksammades i Visby när beslutet blev offentligt. Företaget hade dock inte en aning om vad saken handlade om, eftersom ARN skickat klagomålet till fel adress. Nu har JO kritiserat ARN, men något skadestånd är man inte beredd att betala för det inträffade. Bilhuset är medlem i Motorbranschens Riksförbund, MRF, och alla medlemmar i MRF förpliktar sig att följa ARNs rekommendationer. JO konstaterar att ARNs handläggning bryter mot Förvaltningslagen.

Fullmäktigeledamot kastades ut ur fullmäktige

Tidigare hade fullmäktige i Borgholm på Öland direktsändning av sina möten på nätet. Kommunstyrelsen tyckte dock att det var för dyrt, åtminstone är det den officiella förklaringen, och sändningarna upphörde. Fullmäktigesalen i Borgholm har bara tio åskådarplatser. Ledamoten i fullmäktige (Ölandspartiet) Per Lublin är känd bråkmakare och ordnade egna utsändningar. En kvinnlig ledamot kände sig störd av utsändningen och krävde att den skulle upphöra. Hon fick stöd av kommunfullmäktiges ordförande Jan Erics. Nu har Lublin slängts ut med hjälp av polis från två fullmäktigemöten i rad. Vid det andra mötet var det fullt med TV-kameror som förevigade händelsen. Ingen ville slänga ut de lokala nyhetsprogrammen. Bara Lublin, som själv är med i fullmäktige. Han menar att mötet därmed blivit olagligt. *(www.kommun.just.nu)*

UTLANDS-NYTT

Hugo Chávez begravning

När Sydamerikas egen lill-Hitler gick bort i mars sällades världens skräckabinett till begravningen. Deltog gjorde Raúl Castro, Mahmoud Ahmadinejad och Aleksander Lukasjenka. Saknades gjorde dock förvånansvärt nog Kim Jong Un.

Secession

eller utbrytning har blivit ett populärt begrepp i USA. Den amerikanska självständigheten byggde på secession från Förenade Kungadömet och under Amerikanska inbördeskriget försökte sydstaterna med secession från den Union som bildades av de stater som bröt sig loss från det brittiska väldet 1776. Efter Obamas valseger förra året och fortsatta tunga regleringar, höga skatter och stöd till olönsamma företag har det i några stater bildats secessionsrörelser. Inte oväntat i Texas, men också i Vermont som är en "libertarianisk experimentstat". Amerikanska libertarianer har nämligen räknat ut att om tillräckligt många libertarianer skulle flytta till en av USAs minsta delstater skulle de kunna få majoritet och skapa en mönsterstat. Vermont är utvald som den lämpligaste staten för ett sådant maktövertagande.

Dagens secessionister tänker sig inte att starta frihetskrig utan menar att frigörelsen ska ske genom valurnorna.

Den tidigare kongressledamoten och presidentkandidaten Ron Paul sa i början av året att "Secession är en djup amerikansk princip. Det här landet skapades genom secession. En del ansåg att det var förräderi att bryta sig loss från England, men de förrädarna blev vårt lands främsta patrioter."

(Reason Magazine)

Koldioxiden hejdar ökenspridningen

För trettio år sedan handlade larmrubrikerna i tidningarna om ökenspridningen – till exempel i Sahara-området. Men det som då såg ut som ökenspridning har nu vänts till sin motsats. Jorden blir grönnare och det är Sahara som fått dra sig tillbaka. En av förklaringarna till detta är enligt australiensiska forskare den ökade

koldioxidhalten i atmosfären. Växterna "äter" koldioxid när de växer och med högre koldioxidhalt ökar växtligheten och jorden blir grönnare. När koldioxidhalten ökar blir växterna också bättre på att behålla vattnet, vilket ytterligare stärker tillväxten.

Könsskillnader

När forskare gav unga rhesusapor leksaker betedde de sig precis som människobarn. Pojkarna valde att leka med bilarna och flickorna lekte med nallarna.

(Illustrerad Vetenskap)

Fria syriska armén massakrerade kristna

Den fria syriska armén massakrerade hela befolkningen i den kristna byn al-Duvaur utanför Homs i början av juni. Hafez al-Assads diktaturregim bygger på den lilla religiösa minoritetsgruppen alawiterna, en muslimsk sekt som ligger shia-muslimerna närmast. Bara 12 procent av Syriens befolkning är alawiter, så för Assad har det varit viktigt att liera sig med alla grupper som inte är sunni-muslimer (74 procent av befolkningen). Han har därför sett till att hålla sig väl med de kristna (10 procent) och med de shiamuslimer som inte är alawiter (och därmed även med Iran och hizbollah i Libanon). Den fria syriska armén består nästan enbart av sunni-muslimer. Det är den italienska tidningen La Stampa som berättar om massmorden i al-Duvaur. Tidningen kan också berätta att rebellerna jagar kristna präster och har infört jizya, den skatt om redan Muhammed införde för dem som inte konverterat till hans religion. I Syrien är det en speciell skatt som bara drabbar kristna.

Fattigdomen på väg att utrotas

Under de gångna tjugo åren har antalet fattiga i världen minskat från 43 till 21 procent av jordens befolkning. Det är en miljard människor som tagit sig ur fattigdomens elände – räknat som mindre än 1.25 dollar per dag att leva på räknat i 2005 års penningvärde och köpkraftsjusterat.

Det är framförallt i Kina som fattigdomen

har minskat, under tjugoförperioden gick fattigdomen med den nämnda definitionen ner från 83 till 10 procent av Kinas befolkning. Kina drivs som ett extremt kapitalistiskt samhälle under kommunistpartiets strikta kontroll, så den ekonomiska modellen är minst sagt apart.

Fattigdomen sjunker även märkbart i länder som Indien och i många länder i Afrika.

Orsaken i Kina och annorstädes kan skrivas den globaliserade ekonomin. När länderna kommer in på allvar i världshandeln sjunker fattigdomen markant. Och därför finns det goda möjligheter att sänka fattigdomen i världen rejält även under de kommande tjugo åren.

(The Economist)

Förbud för SBZ-symboler

Den 9 maj firar kommunister segern över det nationalsocialistiska Tyskland. I resten av Europa firas samma sak den 8 maj. Tysklands kapitulation kom på kvällen den 8 maj, men i Moskva (som ligger två timmar före västeuropeisk tid) var det ingen som vågade väcka Stalin och utan Stalins godkännande var det ingen som vågade tillkännage nyheten på den sovjetiska radion, saken fick anstå till morgonen den 9 maj. Den 9 maj i år uppträdde ett tjugotal före detta Stasi-officerare i Treptow-parken i östra Berlin iklädda sina Stasi-uniformer och visade upp militär exercis framför det sovjetiska segermonumentet. Hundratusentals fängslades, torterades och dödades under det kommunistiska styret i den sovjetiska ockupationszonen (SBZ, Sovietische Besatzungszone). Stasi gick i bräsch för förtrycket. Hubertus Knabe, chef för det museum som en gång var det gamla Stasi-fängelset Hohenschönhausen säger: "Man kan föreställa sig hur deras offer och deras anhöriga känner när de ser förtryckarna paradera i sina uniformer. Vi har förlorat känsligheten för vad DDR [=SBZ] egentligen stod för." Efter incidenten kräver regeringspartiet CDU att politiska symboler för den tyska kommunistregimen ska förbjudas på samma sätt som symboler för det nationalsocialistiska Tyskland.

(Sydsvenskan)

Allt svårare i Argentina

I Argentina härskar sedan 2007 den radikala vänsterpresidenten Cristina Fer-

nandez (hon tog över efter sin likasinade make, som sedan dess har avlidit). Argentinas rika jordar och förhållandevis fåtaliga befolkning gör att landet borde kunna vara rikt och välmående. Med socialister vid makten blir det naturligtvis inte så. En av Cristina Fernandez första kupper var att nationalisera landets pensionsfonder. Fonderna hade, ungefär som de svenska premiepensionerna, placerats i tillgångar, som helt sonika togs över av staten. I utbyte mot att staten skulle betala pensioner. Kanske, någon gång långt i framtiden. Ett sätt att slingra sig ur det åtagandet var att fiffla med inflationsstatistiken. Eftersom motsvarigheten till Statistiska Centralbyrån fick order att fiffla med siffrorna började privata aktörer göra egna prismätningar. De privata (och mer seriösa) mätningarna visade på inflationstal dubbla de officiella. Cristina Fernandez svar var att förbjuda publicering av andra siffror än de officiella.

Ett annat redskap för att stärka makten var att klämma åt den fria pressen. Mest pressad har den liberala mediakoncernen Clarín varit. Regeringen har dragit in nödvändiga tillstånd och begränsat tillgången till tidningspapper. Samt gödslat med statliga informationsannonser hos tidningar som intagit en regeringsvänlig attityd (Clarín, landets största tidning får inga statliga annonser alls).

Rättsväsendet har tagit Claríns parti, alltså har Cristina Fernandez gett sig på också rättsväsendet. Hon har gett sig ikast med att ”demokratisera” domstolarna. Hon motiverade sitt beslut med ”jag har

inga bevis, men jag är övertygad om att när pengar är inblandade så bryr sig domarna inte om något annat”. Presidentens åtgärd mot domstolarna blev en total politisering. Det organ som tillsätter och avsätter domare i de lägre domstolarna ska framöver bestå av 19 ledamöter, varav 12 ska utses genom allmänna val, där det är obligatoriskt att tillhöra ett parti. Återstående sju ledamöter ska vara kongressledamöter och en person direkt utsedd av regeringen. Cristina Fernandez parti har kontroll över Kongressens bägge kamrar, även om de ekonomiska bakslagen gjort att hennes popularitet sjunkit drastiskt (med 30 procentenheter) sedan förra året. Mer än en miljon argentinare deltog i protestdemonstrationer mot lagförslagen, men de röstades igenom av Kongressen den 25 april.

(The Economist)

Sjukvård i Kina

I det gamla Kina hade man en intressant modell för hälsovården. Alla i en by betalade en slant till byns doktor varje år, det vill säga nästan alla. Det var bara de friska som betalade, var någon sjuk så hade ju doktorn misslyckats och då fanns det ju ingen anledning att betala. Skulle doktorn få anständigt betalt gällde det att se till att folk var friska.

Så går det inte till längre. Sjukhusen skaffar pengar genom att de får provision på mediciner. Bästa sättet att tjäna pengar är alltså att skriva ut många och dyra mediciner. Sjukhusen har också belagts med regler för att vården inte får

kosta mer än ett visst belopp per patient. I Peking har läkare beordrats att inga behandlingar får kosta mer än 10.500 yuan (lika många kronor). Om behandlingen skulle kosta mer dras det överskridande beloppet från läkarens lön. I provinsen Guizhou finns det ett sjukhus där kostnaden är begränsad till 4.300 yuan. Där har man löst problemet genom att slänga ut alla patienter som varit på sjukhuset i två veckor utan att tillfriskna. De patienter som är alldeles för sjuka för att klara av gränsen släpps över huvud taget inte in på sjukhuset.

(The Economist)

Resolut grepp i Gekland

Grekland har inte gjort mycket rätt de senaste åren. Men beslutet att ”dra ur linan” till det grekiska statliga radio- och TV-bolaget var ett resolut grepp, som borde ha gjorts för länge sedan. Tyvärr stoppades åtgärden av ett domstolsutslag och det verkar nu som om det statliga mediebolagets program är på väg tillbaka.

Det statliga grekiska mediebolaget ERT är så uselt att dess TV-kanal hamnar först på tionde plats bland grekiska tittare. Bolaget är en megafon för den sittande makten och många poster inom ERT byts med regeringen. Den som besökt Grekland som turist har kanske lyssnat på sändningarna på främmande språk. De sändningarna är mest ett stort skämt med panegyriska hyllningar till den sittande politiska ledningen, vars ”framsynta” tal och framträdanden ges en orimligt stor uppmärksamhet (särskilt ointressant för dem som inte ens bor i landet). När ledningen byts ut, byts programledarna. Men för varje skifte växer det till sig i den stora och ineffektiva organisation, som lyckas göra oväntat lite radio TV för pengarna.

Sveriges Radio och Sveriges Television är två kolosser som förses med orimligt mycket pengar för att producera program som staten borde hålla sina fingrar borta från. Till skillnad från i Grekland byts besättningen i de svenska radio- och TV-bolagen inte ut vid regimskifte. Vänstern sitter säkert förankrad på de viktiga posterna, oavsett vem som styr landet.

Regeringen lyckades inte ens få ordning på avgiftssystemet och i dagarna tillkännagavs att det skulle bli sex års förlängning på den gamla ordningen.

Brottslig vänster i Skatteverk och andra myndigheter

Det amerikanska Skatteverket IRS har i sin tjänsteutövning gått den demokratiska vänsterns ärenden och efter bästa förmåga försökt stoppa den verksamhet som bedrivits av Tea Party-rörelsen. Till och med Barack Obama fick nog och sparkade Skatteverkets chef. Berättelserna är härresande.

Vid mitten av maj blev det känt världen över att IRS, Internal Revenue Service, USAs federala skatteverk, hade gjort sig skyldigt till olaglig fientlighet mot personer och organisationer som den politiska vänstern ogillade. Utsatta för socialistiska skattmasars trakasserier var aktivister och föreningar som ansågs tillhöra den så kallade Tea Party-rörelsen eller som hade beskrivit sig som ”patriotiska” eller hade uppfattats som pro-israeliska.

Ansökningar behandlades inte

När politiskt intresserade grupper hade ansökt om att bli registrerade som ideella föreningar utan skatteplikt, hade de vänstersinnade tjänstemännen ansatt de sökande med orimligt ingående frågor och med ”stonewalling”, ett byråkratiskt agerande som går ut på en evig senareläggning av beslut.

Mrs Marion Bower, en 68-årig dam i Ohio, startade år 2010 en informell Tea Party-grupp. När hon ville få den registrerad med namnet American Patriots Against Government Excess (alltså en förening mot byråkratiskt slöseri med skattebetalarnas pengar) och med rätt att ha medlemsavgifter och göra insamlingar för opinionsbildning och inköp av böcker, började frågor hagla i form av en sträng myndighets ordergivning.

Förutom en förteckning över medlemmarna med personuppgifter, begärdes föredragningslistor, mötesprotokoll samt namn på de böcker som föreningen hade inköpt. Vidare begärdes att Mrs Bower skriftligen skulle redogöra för dessa böckers innehåll, alltså tillhandahålla sammanfattningar. Dessutom beordrades hon att förklara vad de olika medlemmarna, nu med namn, hade sagt under diskussionerna om dessa böcker.

Mrs Bower försökte behålla ett visst mått av artighet i sin korrespondens med dessa byråkratiska vänsterbusar, men svarade med bestämdhet att det inte

rimligen kunde vara hennes plikt att för skattemyndigheten gratis producera sammanfattningar av böcker. ”Ni kan läsa dessa böcker själva”, skrev hon i ett brev och bifogade som present ett exemplar av USA’s författning.

När kristna grupper hade uppfattats av skatteverksvänstern som politiskt konservativa blev de beordrade att skriftligen meddela vad exakt som sades i deras böner till Gud. Liknande instruktioner sändes från IRS till de judiska föreningar som den politiska vänstern ogillade.

Till och med Obama ingrep

IRS-skandalen har skakat många läger i USA. Bland de konservativa opinionsbildare, som i många år har varnat att den enorma regeringsbyråkratin har blivit en

bertil.wedin@contra.nu

socialistiskt dominerad folkfiende, tycks man nu anse att verkligheten var värre än vad man hade befarat. Inom vänstern är man ängslig över det faktum att IRS-trakasserier har blivit så effektivt avslöjade att vänsterkampanjen liknar politiskt självmord.

Mest oroad är man förmodligen på högsta regeringsnivå. Det är president Obama som är ytterst ansvarig för vad IRS-tjänstemännen gör.

Efter möjligen någon dags tvekan och flera timmars konferens med rådgivare bakom stängda dörrar valde Obama att inte försöka föringa det inträffade med hänvisning till ”misstag” begångna av enskilda tjänstemän.

Nej, han fördömde oreserverat skatteverksvänsterns kampanj. ”Den har gjort nationen arg. Den har gjort mig arg.” ”I am angry about it”, lovade han vid ett möte med nyhetsmedia. Han meddelade att IRS-chefer skulle avskedas och att verket skulle få ”nya ledare”. Vidare

skulle administrationen med nya regler och lagar se till att ”detta aldrig händer igen”.

Skulle detta kunna rädda honom för ansvar för det inträffade? Sannolikt inte.

Kritiska nyhetsmedia och andra institutioner arbetade nu koncentrerat på att få fram ytterligare uppgifter om IRS-kampanjen. Det fanns bevis för att den hade börjat vid en precis tidpunkt: torsdagen den 1 april, 2010. De aktuella trakasserierna började den dagen.

Känd vänsteraktivist på besök hos Obama

Den väl ansedda tidskriften US News and World Report sände nu reportrar till Vita Huset för att studera besöksloggaren från den tiden. De fann att Vita Huset hade besökts dagen innan, den 31 mars, 2010, av en kvinna med namnet Colleen M. Kelley. Hon hade anlänt klockan 12.36 (lagom för lunch) och lämnat så sent som klockan 17.14.

Enligt loggaren hade hon under hela den tiden, mer än fyra timmar, haft ett personligt samtal med ”POTUS”, en Vita Huset-kod för President of the United States, alltså Barack Obama

Colleen Kelley är en extrem vänsterkvinna som återkommande har uttryckt hat mot Tea Party-rörelsen och andra organisationer och personer i den frihetligt sinnade sfären av kritiker mot den ofantliga, offentliga sektorn.

Colleen Kelly var och är också ordförande för *National Treasury Employees Union*, det fackförbund som engagerar de anställda i det IRS, Internal Revenue Service, som dagen efter inledde den olagliga och moraliskt ruttna vänsterkampanjen.

Så det var med denna person som president Obama tillbringade eftermiddagen dagen innan kampanjen började.

Jeffrey Lord skriver i *The American Spectator*: "For me, it's about collaboration." Det skulle alltså vara näst intill helt klart att Obama var skyldig eller åtminstone medskyldig till den smutskampanj som han senare tog avstånd ifrån.

Skatteverk med makt

Skatteverken i många länder har stor makt. De samlar detaljerade uppgifter om personer, familjer, företag och föreningar, och de kan när som helst avbryta verksamheter med att ställa krav på uppgifter för någon undersökning eller med så kallad skönstaxering. Om de vill hindra någon att fortsätta sin karriär, anställning, affärsverksamhet eller konstnärliga gärning, kan de göra så på minuten från datorn.

Om de vill förstöra ett storföretag behöver de bara låta det bli känt att företagets skötsel är föremål för offentlig undersökning. Värdet på aktierna och därmed företagets värde kan minskas till en bråkdel på några minuter.

Vänsterkrafter i flera länder har använt skatteverk som tyst artilleri mot politiska motståndare. I Storbritannien, på 1980-talet, publicerades i *Sunday Telegraph* uppgifter om att sovjetisk underrättelsetjänst hade övergivit de traditionella försöken att värva homosexuella överklassstudenter från Cambridge University för att i stället engagera studenter med blygsam social bakgrund vid "red brick" (nyligen byggda) universitet.

Dessa rekryter fick hjälp med anställning i Inland Revenue (det dåvarande namnet på det brittiska skatteverket) och Official Receiver (den brittiska kronofogdemyndigheten) och blev viktiga delar av ett kommunistiskt nätverk, som omfattade en KGB-agent vid dagstidningen *The Guardian* samt en halvhemlig organisation vilken hade upprättats i London så tidigt som år 1962 av dåvarande Östtysklands sovjetstyrda underrättelsechef Markus Wolf.

Så gick det till i Sverige

I Sverige har många anti-socialistiska småföretagare saboterats med orimlig överbeskattning. Men skattmasarnas iver att göra livet surt för människor kom även, år 1976, att drabba Ingmar Bergman och Astrid Lindgren.

I Sverige inleddes på 1960-talet, under landets då alltmer pro-kommunistiska re-

gim, en stor ökning av den politiserade statsmaktens resurser för inhämtning och behandling av information om invånarna. Statistiska Centralbyrån fick ökade anslag för att anställa universitetsutbildade psykologer med förmåga att utläsa från inhämtade uppgifter vilka invånare som var naturliga opinionsbildare. Det var känt att Statistiska Centralbyrån (liksom SIDA, Invandrarverket och Sveriges Radio/TV) helst anställde organiserade socialdemokrater med kommunistiska sympatier.

Utländska korrespondenter jagades

När på senhösten 1969 den första Palmeregeringen hade bildats var en av den nye statsministerns första åtgärder att reformera sin relation till utländska journalister i Sverige. Han ville bli av med alla de utrikeskorrespondenter som var kritiska mot den nya svenska modellen och mot honom själv.

Roland Huntford, Norden-korrespondent i Stockholm för den brittiska söndagstidningen *The Observer* sedan 1963, hade skrivit fördelaktigt om "den svenska modellen" från den tiden, men hade senare rapporterat att den "modellen" hade förvandlats till något mycket negativt, något som liknade vad Huxley hade beskrivits som "the new totalitarianism", i takt med att den offentliga sektorns spending tog en allt större del av bruttonationalprodukten.

Huntfords bok om Sverige, *The New Totalitarians*, publicerades i England år 1972 och kom senare ut på svenska med titeln *Det Blinda Sverige*. Han lämnade Sverige år 1974, och när han ett par år senare föreläste om det svenska exemplet vid King's College, Cambridge, medde-

lade han att Palmeregimen hade använt alla tänkbara fula tricks för att eliminera opposition och kritik. Det var dock skatteverkets åtgärd – en vild skönstaxering med hänvisning till ur luften tagna uppgifter, enligt Huntford, som tvingade honom att lämna Sverige och upphöra med sin journalistiska bevakning av landet.

Långt senare blev undertecknad uppsökt på Cypern av en journalist från den brittiska tidskriften *The Economist*. Denne satte mig i telefonförbindelse med en journalist i England, som hette Roy Carson och som talade engelska med en sydirländsk accent.

Han hade tillbringat några år i Sverige som freelance-journalist och hade skrivit för irländska och brittiska tidningar. När han hade funnit att den svenska regeringsmakten hade hemligstämplat en hel del uppgifter om Palmemordfallet och därmed antytt att sanningen om mordfallet medvetet doldes av regeringsmakten, och när han hade skrivit om detta för en tidning i Dublin, utsattes han för extremt fientliga trakasserier. Han försökte stå emot många allvarliga anklagelser i Sverige om att vara en sydafrikansk spion med mera, och han försökte neutralisera beskyllningar från svenska UD till de tidningar för vilka han skrev, om att han ej var tillförlitlig. Men när det svenska skatteverket hade bombarderat honom med en enorm skönstaxering, fanns inget annat att göra än att lämna Sverige.

IRS-skandalen i USA kunde bli en början till allmän insikt om att det möjligen värsta hotet mot människornas välfärd och frihet, och mot planetens förmåga att överleva, är de övervuxna och alltmer värdelösa byråkratierna med deras fräcka skatteverk.

IRS

Department of the Treasury
Internal Revenue Service

Tre år utan svar - men massor med påhälsningar från "the feds"

Den amerikanska tidningen *The Oklahoman* berättar om hur myndigheterna behandlade Catherine Englebrecht, som bor i Texas.

Efter att ha tagit del av hur det gick till i fallet Englebrecht behöver ingen längre gå på påståenden om att IRS-skandalen handlade om tjänstemän på låg lokal nivå i Cincinnati.

Englebrecht och hennes man äger ett litet tillverkningsföretag. Med tiden har fru Englebrecht börjat engagera sig i samhällsfrågor. Det gjorde hon genom två grupper, *True the Vote* och *King Street Patriots*. Den första gruppen arbetar för mer pålitliga val, bland annat genom att se till att avlidna stryks från röstlängderna (ett klassiskt knep för valfuskare är att låta döda rösta).

I juli 2010 sökte Englebrecht status som skattebefriade organisationer för de två grupperna (något som är vanligt i USA. Det fanns 320 000 sådana organisationer godkända 2009). Det innebar att myndigheterna slog till mot henne med

full kraft.

I december 2010 kom FBI på hembesök och frågade Englebrecht om en person som hade haft uppdrag åt *King Street Patriots*. I januari 2011 ställde FBI fler frågor, och familjen Englebrechts företag utsattes för taxeringsrevision. FBI kom tillbaka i maj, också denna gång om *King Street Patriots*.

I juni var det dags för taxeringsrevision av Englebrechts privata deklaration och FBI kom på nytt besök. I oktober 2011 började man fråga om *True the Vote* och i november var det dags för FBI igen. I februari 2012 kom Skatteverket med nya frågor om bägge organisationerna.

Englebrechts företag har tillstånd att tillverka vapen, vilket de dock inte gör. I februari 2012 gjorde myndigheten BATF (The Bureau of Alcohol, Tobacco, Firearms and Explosives) oanmält besök på företaget. Arbetarskyddsmyndigheten OSHA kom på besök i juli 2012 och Skatteverket ställde nya frågor om *True the Vote* i november 2012 och mars 2013.

I april genomförde BATF en ny revision.

Englebrecht berättar att hon aldrig haft med någon federal myndighet att göra innan hon ansökte om status som skattebefriad för de två organisationerna. Englebrechts advokat Cleta Mitchell säger att familjen Englebrecht är vanliga hederliga amerikaner. Nu har hon svarat med att stämma Skatteverket. Hon har ännu inte efter tre år fått status som skattebefriade för de två organisationerna.

En organisation i Virginia som utbildar unga konservativa aktivister tvingades förra året lämna in 23 000 sidor dokumentation till Skatteverket och de tvingades svara på personliga frågor om sina lärare. När en Israel-vänlig grupp vände sig till Skatteverket i Pennsylvania för att fråga varför deras ansökan om skattebefrielse tog så lång tid, fick de veta att den skickats vidare till Washington för att avgöra om organisationens verksamhet stred mot USAs officiella Israel-politik. Det gjordes med alla ansökningar som tangerade Israel.

Catherine Englebrecht hade aldrig haft med "the feds" att göra. Tills hon engagerade sig i Tea Party-rörelsen och ansökte om skattebefriad status för sina politiska organisationer. Det blev en strid ström av besök och förhör från olika federala myndigheter, men ännu efter tre år har det inte blivit någon skattefrihet – vilket 230000 andra organisationer fått.

Skiffergas i Europa?

Skiffergasen har vänt energibilden i USA. Priserna går ner och inom några år räknar man med att USA ska kunna vända gasledningarna och terminalerna från import till export.

I Europa har det gått betydligt trögare, men nu sänds positiva signaler från EUs energiministrar, som menar att det är dags att sätta igång med utvinningen för att möta den amerikanska konkurrensen. Det bör bli fritt fram att använda "cracking" menar energikommissionären Günther Oettinger och han fick på ett möte i Dublin medhåll av världens energiminister Pat Rabbite. I Sverige är det dock som vanligt negativt. Anna-Karin Hatt, som representerade Sverige, varnade för att skiffergasen skulle motverka investeringar i förnybar energi (som till största delen sker med statliga subventioner).

(MiljöAktuellt)

Vägen till en fungerande bostadsmarknad

Under Andra världskriget infördes en tillfällig hyresreglering av bostäder, då även byggnadsarbetarna låg inkallade och inte samtidigt kunde bygga bostäder och man var rädd att hyrorna skulle öka för mycket. Det tog politikerna 24 timmar att fatta beslut, men att avveckla regleringen har hittills tagit 68 år.

Den skada som kvarhållandet av regleringen orsakat samhället är betydande. Om vi bara tar storstockholm så saknar vi idag cirka 100000 hyreslägenheter för att täcka behovet. Det motsvarar i runda tal investeringar på 100 miljarder kronor, som skulle gått till bostadsbyggande och arbete, men som hyresregleringen skrämt bort. Samma privata kapital har istället investerats utomlands, gått till konsumtion eller annat.

För att förbättra bostadhyressituationen stiftades en ny lag att gälla från och med 1

januari 2011. Den bygger på att parterna på bostadsmarknaden skall komma överens om bostadshyrorna för att få en fungerande bostadshyresmarknad. Komma överens innebär att beakta tidigare ”överenskomna” hyror. Som den är utformad bestämmer i praktiken Hyresgästföreningen hyran. Fastighetsägarna är en aktör som endast har att acceptera läget och om villkoren är för dåliga, låta bli att verka på hyresmarknaden.

Det är precis det som hänt. Förutom att byggbyråkratin har svällt över alla bräddar så är risken för det privata kapitalet alldeles för stor för att investeras i hyresbostäder. Nyckfulla politiker kan ändra regler och fastigheter går som bekant inte att flytta utomlands. *Det vi har brist på idag är hyresvärdar som vågar gå in med privat kapital och bygga om eller bygga nytt, så länge som hyresregleringen be-*

står:

Ett bra exempel är ägarlägenheter där köparen får köpa och äga sin lägenhet samt disponera den som han vill, men med ett stort undantag den lyder under hyresregleringen och då vill ingen riskera sina pengar. Ägarlägenheter som skulle locka privat kapital till bostadshyresmarknaden har blivit fiasko.

Men hur löser man då detta? Jo, med samma handlingskraft som när man införde hyresregleringen så bör de politiska partierna fatta ett gemensamt beslut om att avskaffa hyresregleringen och samtidigt i vissa överhettade områden införa en begränsning av den årliga hyreshöjningen och sänka hyrorna i glesbygd. På så sätt skulle förtroendet för bostadsmarknaden komma tillbaka och kapitalet strömma till.

Sten Dybeck

Det finns en politisk lösning på hyresbostadsbristen. Att hyresregleringen avskaffas. Men det går inte om partierna lurpassar på varandra och försöker använda sig av populistiska knep. Det behövs samma handlingskraft från politikerna från de större partierna, som när hyresregleringen en gång infördes för 68 år sedan.

Miljöpartiets skräckkongress

Miljöpartiets kongress innebar att partiet tog ett par rejäla steg åt vänster och många av partiledningens försök att skapa ett mittenparti, som skulle kunna attrahera de rörliga väljargrupperna i mitten röstades ner. Efter Kongressen förklarade Gustav Fridolin att det var ju det en Kongress var till för, att tala om för partiledningen vilken politik som ska föras. Att den talade om för partiledningen att föra en politik som gick emot partiledningens och dessutom kommer att bidra till att minska väljarunderlaget när ståndpunkterna blir klara för allmänheten var något som han tvingades hålla tyst om.

Se här:

- Införande av 35 timmars arbetsvecka, med en vision om ännu kortare arbetstid (hela 169-50 vid omröstningen, där partiledningens sansade nej-linje förlorade)
- Arbetsfri lön som ”det går att leva på” (medborgarlön) – ett snyltarnas paradiset
- Avskaffa de lägre arbetsgivaravgifterna för ungdomar — ett säkert recept för höjd ungdomsarbetslöshet
- Vinster i skol- och vårdföretag ska i princip förbjudas (formellt uttryckt som

att vinster ska ”återinvesteras i verksamheten”, men det är ju i praktiken samma sak som ett vinstförbud) – hundratusentals elever blir utan skola och tiotusentals anställda sparkas, från de företag som sköter sig allra bäst i respektive bransch

- Sänkt arbetstid i åldringsvården – alltså ännu lägre kvalitet
- Monarkin ska på sikt avskaffas

Sedan gammalt vet vi att Miljöpartiet vill avskaffa kärnkraften och ersätta den med dyr och subventionerad vindkraft (så långt nu det är möjligt), ett dråpslag mot Sveriges energiintensiva basindustri som byggts upp med billig energi från vattenkraft och kärnkraft. Partiet vill också slösa bort miljarder av skattebetalarnas pengar på meningslösa ”klimatåtgärder”, och motsätter sig det mesta av behövliga satsningar på effektiv infrastruktur. Miljöpartiet har tidigare framgångsrikt utnyttjat sin nyckelposition i det politiska balansspelet för att genomdriva vettlösa åtgärder, som riskerar att sänka svensk ekonomi och svenska folkets levnadsstandard. Miljöpartiet genomdrev till exempel det så kallade ”friåret”, där skat-

tebetalarna skulle betala för att personer som var arbetsföra skulle göra något annat än att arbeta (upphävt som en av de första åtgärderna av Allianspartierna, även sossarna var egentligen emot, men ställde upp för MPs linje för att få stöd i andra frågor). Partiet genomförde också en straffskatt på flygresor, som dock aldrig trädde ikraft, eftersom den upphävdes innan ikraftträdandedatum 1 januari 2007. Ryanair skulle ha dragit sig ur Sverige och det är väl troligt att den hotande konkursen för SAS hade blivit verklighet om Miljöpartiets skatt genomförts.

Varför läste Du så lite om detta i tidningarna? Enligt opinionsundersökningar sympatiserar 41 procent av landets journalister med Miljöpartiet, vilket kan jämföras med 7 procent av rösterna i det senaste valet. Journalisterna är nog inte dummare än att de inser att om Miljöpartiets officiella synpunkter kommer ut till allmänheten kommer röstetalet att sjunka 2014, och det vill de inte vara med om.

Sven Enberg

BREV TILL CONTRA

”Att kasta dina politiska motståndare i fängelse kommer inte att lösa några problem, utan skapa nya”. OSSEs specielle representant i södra Kaukasus Joano Soares sa detta i samband med fängslandet av Georgiens tidigare premiärminister Vano Merabishvili.

Selektiv rättvisa känner vi från Ukraina, där den mest kända politiska fången är den tidigare premiärministern Julia Timosjenko, som dömts till sju års fängelse för att ha slutit ett gasavtal med Ryssland. Samma öde kan drabba Georgiens tidigare premiärminister som den 22 maj fängslades på två månader i avvaktan på rättegång, för att han skulle ha missbrukat offentliga medel. Landets tidigare hälsominister och nu guvernören i Kakheti-provinsen i östra Georgien Zarub Tohiaberashvili blev också gripen samma dag, men blev frisläppt mot bor-

gen. Georgiska myndigheter kan berätta att tiotals myndighetspersoner, inklusive den tidigare inrikesministern, gripits för maktmissbruk, detta sedan Förenade Nationella Rörelsen under president Saakashvili förlorade parlamentsvalet den 1 oktober förra året.

Både USA och EU – och förhoppningsvis också den svenska regeringen – följer nu utvecklingen och varnar för rättegångar och domar som egentligen är politisk förföljelse. Gripandet av Georgiens tidigare premiärminister har för övrigt kraftfullt fördömts av Förenade Nationella Rörelsens internationella samarbetspartner EPP (där Moderaterna och kristdemokraterna är svenska medlemmar), som kallar gripandet för ”ett allvarligt bakslag för den georgiska demokratin”. De nuvarande georgiska myndigheterna försäkrar att gripandena – och de kom-

mande rättegångarna naturligtvis inte har något med politik att göra. Det låter som ett eko från Ukraina.

Oppositionen i Georgien förväntar sig nya gripanden och anklagelser inför presidentvalet i oktober. De antar att Tblisis borgmästare Gigi Ugulava är näste man på myndigheternas arresteringslista. Och så kan man ju bara spekulera om vad som sker med landets nuvarande president när hans ämbetsperiod går ut i oktober. Den nuvarande regeringskoalitionen har valt att använda namnet *Georgisk dröm*, för många kan det bli en georgisk mardröm

Jag tror på att politiska stridsfrågor, både i Georgien och Ukraina, ska avgöras genom fria och demokratiska val, och inte i domstolarna.

Nils Tore Gjerde

Den svenska medelklassen har inte råd att klara sig själv – på grund av höga skatter

Sverige tillhör världens rikaste länder. Men medan statens finanser är stabila och visar goda marginaler lever många i befolkningen med små marginaler och utan den trygghet ett eget sparande ger. En fjärdedel av svenskarna i åldrarna 30–49 år klarar sig faktiskt inte längre än fyra veckor utan lön. Nästan hälften i samma grupp har max 50 000 kronor på sparkontot, visar statistik som sammanställts och kommenterats av konsulten Philip Lerulf. Minsta lilla utgiftsökning eller inkomstbortfall riskerar att få långtgående konsekvenser för den enskilda familjen. Lerulf skildrar situationen och sina slutsatser i ett häfte med titeln *Balansakten. Medelklassen som lever ur hand i mun* (Timbro 2013).

En av förklaringarna till den unikt svaga svenska medelklassen är de väl utbyggda socialförsäkringssystemen. De skulle ju ge människorna frihet och trygghet. Men delvis blev de ett skäl för medelklassen, som i de flesta andra länder utgör en viktig ekonomisk bas för samhället, att avstå från egna besparingar. Medborgarna har därför blivit fattiga och beroende av staten. När hälsan sviker, fabriken läggs ned eller pensioneringen kommer är det inte till de egna besparingarna eller någon närstående som individen vänder sig, utan till något av de offentliga trygghetsystemen.

Medelklassen som lever ur hand i mun

När Saab gick i konkurs var det många anställda, både tjänstemän och arbetare, som inte klarade ens den första månaden utan hjälp av banklån (bankerna ställde upp trots att det kanske var lite si och så med den enskilde låntagarens kreditvärdighet). I slutänden var det 170 personer som bara den första månaden måste låna till det grundläggande uppehållet. En trots allt ganska hyfsad siffra, eftersom det handlade om 3 000 anställda. Men de anställda på Saab hade hyfsade löner, ofta många år på jobbet och dessutom skaplig utbildning.

När Demoskop gjorde en undersök-

ning svarade 17 procent av de tillfrågade att de under det senaste året någon gång hade haft svårigheter med att klara de löpande utgifterna för mat, hyra och andra räkningar. Även för de som tjänade mellan 25.000 och 33.000 kronor i månaden var andelen så hög som 11 procent. Bara för personer med mer än 33.000 kronor i månaden börjar problemen avta på allvar. Men för att kunna försörja en familj behöver även personerna i den inkomstklassen två inkomsttagare i familjen.

När Demoskop frågade om de tillfrågade hade möjlighet att inom en vecka få fram 14.000 kronor (egna besparingar eller lån från närstående, bank eller dylikt)

sven.enberg@contra.nu

var det 18 procent som svarade att de inte klarade av det. 28 procent av den vuxna befolkningen skulle inte klara sig längre än sex veckor om den vanliga lönen, pensionen eller bidraget uteblev. Och då bör man märka att de ju i normalfallet faktiskt ska klara sig fyra veckor, till nästa månadsbetalning.

Lågt sparande bland medelinkomsttagare

När SBAB Bank undersökte hur mycket svenskarna sparade (borträknat amorteringar) blev det inte mer än 775 kronor

i månaden. Därtill kommer, ska erkännas, det pensionssparande som sker i såväl det allmänna pensionssystemet som i avtalspensionerna (Alecta, AMF, KPA med flera). Men det är ju pengar som den enskilde inte kan komma åt förrän i en avlägsen framtid. Inte något som är en buffert för de som är fullt verksamma i aktiv ålder.

Sju procent av svenska folket har inga besparingar alls, ytterligare nio procent har högst 10.000 kronor och ytterligare 22 procent högst 50.000 kronor. Och om man sedan tittar på skulderna har genomsnittssvensken mer än en årsinkomst i skulder. Så sent som 2011 låg det på nästan en årsinkomst (107 procent), men sedan dess har skulderna ökat radikalt till 164 procent. Den ökningen har i huvudsak tre förklaringar: 1) Bostadspriserna har ökat mycket snabbare än inkomsterna och en stor del av bostäderna finansieras med upplåning 2) Sjunkande räntor har gjort att människor anser att de har råd att låna mer pengar, vilket är helt riktigt, så länge räntorna stannar på den låga nivån. När räntorna återgår till en ”normal” nivå blir det svettigt för många låntagare 3) Det har vuxit fram möjligheter att avstå från att amortera på sina bolån, något som allt fler drar nytta av. De kanske har fått höra hur inflationen fixade deras föräldrars bolån. Men de som tror att det ska gå lika bra för dem själva begår misstagit att inte tänka på att inflationen är så gott som försvunnen. Den senaste tolv månadersperioden var inflationen -0,2 procent. Det var alltså inte inflation utan deflation, den som inte amorterade fick ökade skulder räknat i köpkraft på grund av prisnedgången.

Bara de tjugo rikaste procenten har positiv förmögenhet

Om man delar in landets befolkning i tiodelar har den första decilen lägst förmögenhet och den högsta decilen störst

Philip Lerulf studerar i skriften Balansakten de svenska inkomsterna och bidragen. Medelklassen har inte, som i andra länder, råd att ha en egen grundtrygghet, eftersom skatterna är för höga och eftersom de omfattande trygghetssystemen gör det mindre intressant att bygga upp en buffert.

förmögenhet. Om man tar hänsyn till både skulder och tillgångar (och räknar bort bostäderna, där tillgången ju är låst, vill man sälja måste man ju köpa något nytt eller hitta en alltmär svår fångad hyresrätt) så ligger de första åtta decilerna på minus! Den nionde decilen hamnar på 26.000 kronor, som en sämre begagnad bil. Först den tionde decilen, de allra rikaste, har en miljon kronor i plusförmögenhet. Tyvärr är de här siffrorna något gamla, från 2007. Men det är det sista året för vilket det finns detaljerad statistik. Efter förmögenhetsskattens avskaffande avskaffade regeringen även insamlandet av förmögenhetsskatt, om inte för annat så för att det försvårar ett återinförande av förmögenhetsskatten.

Det kan emellertid konstateras att ojämnheten i förmögenhetstillgångarna är större i Sverige än i många andra europeiska länder. Både Norge och Tyskland har en jämnare förmögenhetsfördelning, i Tysklands fall beror det troligen på att egenahemsägande är ovanligt, de flesta bor i hyreslägenheter – något som minskar förmögenhetssparbyggnaden i samhället och koncentrerar den förmögenhet som finns till färre ägare.

Trygghetssystemen minskar folkets behov att spara

Med början 1913 (då folkpensionen infördes) har Sverige skapat ett tätt nät av sociala skyddssystem och transfereringar. Olycksfallsförsäkring (1916), arbetslöshetsförsäkring (1935), barnbidrag (1948), sjukförsäkring (1955) och så vidare. Varje del svarar upp mot trygghetsbehov som helt klart finns i samhället. Men varje steg som tas för att införa ytterligare ett skyddssystem innebär också ett incitament mindre för svensken att stå för sitt eget sparande. Och en möjlighet mindre att själv stå för sparandet, eftersom skatteleastningen ökar för att finansiera de nya skyddssystemen. Med en allt bredare trygghet i samhällets regi minskar utrymmet att själv finansiera sin trygghet. Den grupp som oftast ligger utanför de breda sociala skyddssystemen är företagarna, som ofta trillar vid sidan av de ofta snäva och byråkratiska reglerna i systemen.

I det trygghetstörstade svenska samhället leder det till en andel egna företagare som ligger lägre än i många andra länder, Men det innebär också att sparandet minskar, så att allt färre har det sparande som behövs för att få kapital till ett nytt företagsprojekt. Sverige har en lägre

andel egna företagare än i flertalet andra EU-länder, åtminstone om vi räknar bort ”hobbyföretagen” där företagare ägnar några timmar i veckan åt en inkomstbringande hobby, men försörjer sig på något helt annat.

I Demoskops undersökning visade det sig att hela 17 procent av svenska folket någon gång avstått från att starta ett företag, eftersom de inte hade tillräckligt med pengar för att få ihop startkapitalet.

Av svenska folkets inkomster kommer 61 procent från lön och inkomst av näringsverksamhet. Ytterligare 10 procent kommer från inkomst av kapital. Återstående 29 procent är pensioner och bidrag.

Den offentliga sektorn har blivit till en stor maskin som omfördelar inkomster mellan samma medborgare i olika skeden av livet. Barnbidrag till barnföräldrar och pensioner till pensionärer. Pengar som de allra flesta själv betalat in i skatt och pensionsavgifter redan. 82 procent av det som medborgarna betalar i skatter och offentliga avgifter kommer tillbaka. 50 procent kommer tillbaka rentav samma år då de betalas in! Även den medborgare som tjänar tillräckligt ges intrycket av att vara beroende av bidrag.

Och vad har då hänt med sparandet? Det har sjunkit rejält i takt med trygghetssystemens utbyggnad. Under hela perioden mellan 1920 och 1960 låg svenskens sparande på mellan 10 och 20 procent av inkomsten. 1959 infördes ATP-systemet och i och med det sjönk sparandet till under tio procent (under de senaste åren har den ekonomiska berg-och-dal-banan gjort att även sparandet gått upp och ner från år till år).

Väljarna tog politikerna på orden. Politikerna lovade trygghet, och om de levererade trygghet, skulle väljarna inte behöva spara så mycket. Frågan är naturligtvis nu om politikerna verkligen kommer att leverera.

Ser man på tillgångssidan hos staten är bara de statliga företagen värda 600 miljarder kronor, eller 63.000 per medborgare. Fördelades de pengarna ut skulle den personliga förmögenheten ökas högst markant för det stora flertalet. Ja en majoritet skulle kunna fördubbla sin förmögenhet. Pengarna finns. I statens kassakista.

Sovjets invasion av Polen 1939

Om Nazitysklands invasion av Polen den 1 september 1939, som satte igång Andra världskriget, har det skrivits spaltkilometer. Vad som inte alls rönt samma uppmärksamhet är det kommunistiska Sovjetunionens inmarsch i östra delen av Polen drygt två veckor efter den tyska invasionen. Detta trots att sovjetiseringen av denna polska del var oerhört brutal och omfattade bland annat mord, massarresteringar, deportationer och tortyr.

Det som möjliggjorde uppdelningen av Polen i en tysk och en sovjetisk intressesfär var den så kallade Molotov-Ribbentrop-pakten från den 24 augusti 1939, uppkallad efter de båda ländernas utrikesministrar. En korrektare term vore Stalin-Hitler-pakten, eftersom Molotov och Ribbentrop endast var springpojkar till sina herrar. Artur Szulc skriver i sin bok *I Stalins våld. Sovjetunionens kuvande av östra Polen 1939–41* (Norstedts 2010) följande (sidorna 78-79):

”Stalin hade insett att det nazistiska Tyskland erbjöd mer än vad demokratierna Storbritannien och Frankrike någonsin hade kunnat göra. Den luttrade Stalin måste också ha insett att pakten ofrånkomligen skulle leda till ett krigsutbrott och kanske var det hans målsättning (...) För Hitlers vidkommande innebar pakten med Stalin flera fördelar, men de mest betydelsefulla var att Tyskland inte behövde oroa sig för en blockad och att Polens isolering förstärktes.”

Uppdelning av Europa

Molotov-Ribbentrop-pakten stipulerade att Sovjetunionen och Tyskland inte skulle angripa varandra eller alliera sig med en möjlig tredje angripare. Den viktigaste beståndsdel i pakten mellan de båda totalitära stormakterna var ett hemligt tilläggsprotokoll, vars innehåll dock snart läckte ut. Detta innebar en uppdelning av Europa i sovjetiska och tyska intressesfärer, samt en fjärde delning av den arma polska nationen. Avtalet säger visserligen inte uttryckligen att ryssarna och tyskarna gemensamt skulle attackera Polen men detta blev den oundvikliga följden. Innehållet i det hemliga tilläggsprotokollet blev så gott som omedelbart känt i bland andra amerikanska, brittiska, italienska, franska och även turkiska kretsar. Världen höll andan. I gryningen den 1 september 1939 över-skred tyska styrkor gränsen till västra

Polen under förevändning av påstådda polska gränsöverfall. Dessa hade i själva verket iscensatts av tyska SS-soldater, och på ett ställe hade straffångar klätts i polska uniformer, avlivats med giftinsprutningar och lämnats kvar på plats som ”bevis” för polsk aggression.

Polackerna gjorde ställvis tappert motstånd, men kunde i längden inte hävda sig mot tyskt pansar och bombflyg i samverkan. Den i stort gammalmodiga och dåligt utrustade polska krigsmakten besegrades på två veckor, och det talas ofta i sammanhanget om hur polskt kavalleri gjorde fåfänga försök att angripa tyska pansarstyrkor. Den 12 september 1939 överlämnade Tysklands utrikesminister Joachim von Ribbentrop, med en bakgrund som resande vinhandlare, till arméchefen Wilhelm Keitel instruktioner för det tyska agerandet i Polen. Enligt instruktionerna skulle massavrättningar av intellektuella, delar

tommy.hansson@contra.nu

av den polska adeln, officerare och präster skyndsamt organiseras. För landets stora judiska befolkning väntade vad som kallades völkische Ausrottung, utrotning av ett helt folkslag. Det var i det av Tyskland ockuperade Polen som utrotningsläger av typ Auschwitz, Sobibor och Majdanek anlades.

Det tyska övergreppet mot Polen inklusive Förintelsen är vid det här laget minutiöst kartlagt. Betydligt mindre känt är vad som skedde i östra Polen, som kom att stå under sovjetisk kontroll 1939–1941, då också dessa delar momentant övertogs av Hitlertyskland i kölvattnet av det tyska angreppet på Sovjetunionen.

Tortyr, misshandel och mord

Artur Szulc framhåller i sin bok *I Stalins våld* (sidan 9):

”Mellan september 1939 och juni 1941

hann Sovjetregimen med att ta livet av tiotusentals polska medborgare samt deportera minst 320 000 av dessa österut. NKVD arresterade, torterade, misshandlade och mördade på daglig basis. Ingen gick säker. Sovjetiska repressalier i östra Polen var till sin natur tämligen lika dem som nazisterna tillämpade i sina annekterade polska områden och Generalguvernementet. Polens erövrare motiverade dock sina straffmetoder utifrån skilda ideologiska övertygelser. För offren var förmodligen detta helt egalt då sovjetiska kulor dödade lika effektivt som tyska.”

Efter kriget kunde konstateras att nazityskarna hade begått de värsta förbrytelserna mot mänskligheten. Icke desto mindre måste fastslås att såväl nationalsocialister som kommunister begick bestialiska grymheter mot Polens befolkning. Det är dock tveksamt om en enda sovjetisk krigsförbytare ställts inför en domstol på grund av det lidande vederbörande orsakade polska medborgare.

”Med den sovjetiska inmarschen i östra Polen 1939”, skriver Szulc (sidan 9), ”följde också många andra obehagliga biverkningar, till exempel att minoritetsgrupper som ukrainare, vitryssar och judar utsatte etniska polacker för, i vissa fall mycket våldsamma, kränkningar. Åtskilliga polacker misshandlades och mördades.”

Den sovjetiska

Katyn-massakern

Det mest beryktade sovjetiska övergreppet i Polen ägde rum i skogsområdet Katyn väster om staden Smolensk, där underrättelsetjänsten NKVD, föregångaren till KGB, mördade 4421 polska officerare.

Massgraven i Katyn-skogen upptäcktes av nazityska trupper under april-maj 1943 och väckte stor internationell uppmärksamhet. Det tyska propagandaministeriet under ledning av Joseph Goeb-

bels var givetvis inte sent att utnyttja det makabra fyndet och spred under 1943 en skrift med titeln Dödsskogen vid Katyn alternativt Nackskottet.

När den polska exilregeringen i London underrättades om fyndet av Katyn-graven begärde den omedelbart att en undersökning skulle göras av Internationella Röda Korset, något som ledde till att Stalin bröt med exilpolackerna. Den internationella undersökning som följde visade att massmordet troligen begåtts under våren 1940, vilket indirekt pekade ut sovjeterna.

Enligt sovjetisk historieförvanskning var massakern i Katyn emellertid ett nazityskt illdåd och till den ändan fokuserades på det likalydande ortnamnet Chatyn, där tyskarna våren 1943 bränt ihjäl hela ortsbefolkningen. När sovjetiska styrkor återerövrade området som Katyn ligger i hösten 1943 anställde man en egen undersökning, med uppgift att ge tyskarna skulden.

Den sovjetiska historieskrivningen vann, föga oväntat, allmän burskap i rådande politiskt klimat och det var inte förrän den 28 april 1990 som den ryska regeringen på sin webbplats publicerade dokument som visade att det var Stalinregimen som massakrerat de polska officerarna.

Stalin avskydde Polen

Det har diskuterats vilka motiv Stalin kan ha haft för Katyn-massakern. En näraliggande förklaring är att den georgiskfödde sovjetiske diktatorn avskydde Polen, sedan polska trupper 1919-20 med eftertryck slagit tillbaka sovjetiska försök att införliva Polen med sovjetväldet. 1920 förintades den sovjetiska invasionsarmén utanför Warszawa. Stalins antipolska inställning kan också delvis förklara det faktum att sovjetiska trupper avstod från att ingripa till warszawabornas fördel under motståndsrörelsens uppror i den polska huvudstaden i augusti-oktober 1944. Ett annat skäl till att Röda Armé-styrkorna under ledning av marskalk Konstantin Rokossovskij – själv född i Warszawa – gjorde halt utanför Warszawa var att man på Stalins order med berätt mod lät den tyska ockupationsmaktens styrkor under befäl av SS-Obergruppenführer Erich von dem Back Zelewski ta kål på den polska hemmaarmén (AK), som anfördes av gene-

ral Tadeusz Bor-Komarowski, samtidigt som Warszawa jämnades med marken. AK hade nära förbindelser med den antikommunistiska exilregeringen i London, medan Stalin istället ville se den kommunistiska så kallade Lublinkommittén vid makten i Polen efter krigsslutet. Så blev det också.

Förutom massakern i Katyn gjorde de sovjetiska styrkorna sig skyldiga till en rad andra illdåd i de erövrade områdena under våren 1940. 3820 mördades i Char'kov, 6311 i Kalinin samt 7305 i fängelser i västra Ukraina och Vitryssland. Sammanlagt mördade sovjeterna 21 760 polska medborgare i dessa områden vid denna tid. NKVD-chefen Lavrentij Berija rekommenderade att krigsfångar skulle avrättas. Berija blev sedan själv mördad i en intern sovjetisk maktkamp 1953.

Siffrorna på offer för den sovjetiska framfarten kommer från KGBs egna källor. Flera ryska undersökningar bekräftar slutsatsen att det var NKVD-styrkor som låg bakom massakern på 4421 polska officerare i Katynskogen. I november 2010 godkände så den ryska statsduman en deklaration som gav Stalin och andra sovjetiska befattningshavare skulden.

2007 hade den polske mästeregissören Andrzej Wajdas film om det sovjetiska övergreppet, med titeln Katyn, premiär.

Återupprätta

Tsarrysslands gränser

Det sovjetiska intrånget i Polen 1939 ritade om kartan rejält. Bland annat förlorade Polen betydande landområden av stor historisk och kulturell betydelse för

den polska nationen. Det gjorde att Vitryssland och Ukraina kunde uppstå som självständiga nationer efter Sovjetunionens sammanbrott.

Frågan om varför Stalin valde att med nazityskt samförstånd gå in i Polen 1939 har diskuterats livligt. En teori går ut på att den sovjetiske diktatorn förväntade sig ett tyskt anfall och att erövringen av områden som östra Polen, Baltikum, Bessarabien och det misslyckade erövringsförsöket av Finland syftade till att vinna tid och skapa en landbuffert. Författaren Artur Szulc har emellertid en annan teori (sidan 228):

”I verkligheten strävade Stalin efter att återupprätta Tsarrysslands gamla gränser. Imperialism är en vanlig beteckning på liknande strävanden. Hade Polen på något sätt kunnat förhindra denna utveckling? Hade mer modesta landerövringar 1920 förhindrat Stalins intressegemenskap med Hitler 1939? Det är en omöjlig fråga att svara på. Förmodligen hade Stalin och Hitler funnit varandra ändå, men på andra premisser.”

Historiskt sett har ryska härskare inte haft några större problem med att annektera polska områden, vilket exempelvis skedde 1807, då den franske kejsar Napoleon I och den ryske tsaren Alexander I undertecknade fredsfördraget i Tilsit. Ryssland kunde då lägga beslag på polska områden som tidigare tillhört Preussen och Österrike.

Slutligen får det aldrig glömmas bort att Stalins pakt med Hitler gjorde den tyska massutrotningpolitiken mot judar och andra minoriteter möjlig.

Sovjetiske utrikesministern Vjatjeslav Molotov undertecknar Molotov-Ribbentrop-pakten den 24 augusti 1939. Pakten beseglade Polens öde och var inledningen på Andra världskriget. Direkt bakom Molotov står tyske utrikesministern Joachim von Ribbentrop och bredvid Ribbentrop Sovjets diktator Josef Stalin.

Från en säker källa...

Hösten 2010 väckte boken *Carl XVI Gustaf: Den motvillige monarken* sensationell uppmärksamhet i våra media. Kungen anklagades då bland annat för att utgöra en säkerhetsrisk genom att röra sig i kriminella kretsar och för att frottera sig med prostituerade i Sverige och utomlands.

Efter hand började det emellertid sippra ut att de så kallade bevis författarna Thomas Sjöberg, Deanne Rauscher och Tove Meyer anförde var närmast icke-existerande och att det mesta i framställningen byggde på skvaller och okontrollerade påståenden från tvivelaktiga personer. Historieprofessorn Dick Harrison och hans medarbetare Desirée A. Schein beslutade sig då för att granska skandalboken i sömnarna.

Resultatet av Harrisons och Scheins forskarmödor blev boken *Från en säker källa... Sanningen om kungaskandalen* som utkom på ICA Bokförlag 2012. Boken rönt inte alls samma uppmärksamhet som skandalboken, men bör icke desto mindre läsas av envar som vill få reda på hur det egentligen förhöll sig med de uppseendeväckande kungaavslöjandena. I kölvattnet av skandalboken

dök ett antal andra kungafientliga företeelser upp. En person prånglade ut ett mynt med texten "Vår horkarl till kung". Den lesbiska vänsterextremisten Elisabeth Ohlson Wallin utnyttjade sin så kallade fotokonst till att framställa ett skabröst montage med en naken Camilla Henemark i centrum och med drottning Silvia sopande ett hakkors under mattan. Därtill kunde Republikanska föreningen glädja sig åt ökad medlemstillströmning.

Allt detta hade inte varit möjligt utan boken *Den motvillige monarken*. Denna bevisas i Harrisons och Scheins "motbok" vara ett falsarium byggt på manipulerade "bevis", blatanta lögnar och synnerligen tveksamma arbetsmetoder. För omkring 150 år sedan skulle författarna till detta ädelpekorala ha riskerat dömas till avrättning för majestätsbrott. Nu kunde de i stället sola sig i kändisglansen och glädja sig åt välfyllda bankkonton. De allvarligaste anklagelserna i skandalpekoralet är de som gäller konungens påstådda umgänge med kriminella figurer och besök på svart- och strippklubbar. Ett sådant besök skulle ha tilldragit sig i Atlanta i Georgia, USA under pågående olympiska spel 1996. Det främsta beviset för att kungen verkligen skulle ha be-

sökt strippklubben Gold Club i Atlanta bestod i skandalboken i ett vittnesmål av servitrisen Heather Rellinger, som intervjuades på ort och ställe av Deanne Rauscher. Rellinger uppgav att hon serverat kungen champagne på klubben.

När Harrison och Schein börjar rota i historien visar det sig dock att Rellinger är ett ytterst otillförlitligt vittne som gjort sig känd för annonsera på nätet om att hon åtar sig vilka uppdrag som helst för den som vill betala. Hennes röst är med andra ord till salu. Enligt klubbmanagern Thomas Sicignano är det därtill osäkert om Rellinger börjat sin anställning på Gold Club så tidigt som 1996.

Ett annat exempel gäller den kriminelle nattklubbägaren Mille Markovic, med ett förflutet som tredje klassens boxare och torped, som påstod sig ha bildbevis för att kungen besökt en klubb där det förekom sexuella aktiviteter. När fotografiet i fråga granskades närmare visade det sig att det var ett ganska klumpigt utfört fotomontage, vilket dock inte hindrat en av våra notoriska skandalblaskor från att publicera det. Över huvud taget tycks författarna till skandalboken ha betraktat Markovic som ett sanningsvittne från början till slut. Ja, gott folk, så där håller det

på. Det ena obevisade och/eller lögnaktiga påståendet efter det andra där också Camilla Henemark kunnat göra sig en hacka på fabler om ett sexuellt förhållande mellan henne och vår kung. Bedrövt är bara förnamnet. *Från en säker källa...* är dock inte bara en obarmhärtigt skarp kritik av skandalboken. Den tar också upp en större och viktigare fråga än kungafamiliens väl och ve. Nämligen om man kan eller bör skriva vilken smörja som helst under yttrandefrihetens hägn. Harrison/Schein menar (sidan 176):

"En fri press är en grundläggande förutsättning för en fungerande demokrati. Men med frihet följer ansvar. Om våra mediala väktare struntar i att granska källor, ljuger för snöd vinnings skull, eller för att det passar deras agenda, och därmed orsakar tragedier för oskyldiga människor, då har väktarna misskött sitt uppdrag och svikit sina mandat." *Från en säker källa...* är kanske ingen sensationell bok men den redogör på ett sansat och faktiskt sätt för hur journalister och författare absolut inte får gå till väga. Boken utgör en välbehövlig granskning av sensationsmångleri när det är som sämst.

Tommy Hansson

CONTRA 2 | 1988...

Vi berättade om hur svårt det kan vara att få ta hand om sitt eget barn om man kommer på kant med myndigheterna. Contra besökte ett väletablerat par med vissa psykiska handikapp, dock fullt kapabla att ta hand om sitt barn. Men det tyckte inte myndigheterna som betalade 50.000 kronor i månaden för att placera dottern i fosterhem.

I ett reportage från Afghanistan kunde vi berätta om hur sovjetiska soldater hoppade av till frihetskämparna. En avhoppad soldat berättade att man fått veta att man

skulle till Polen, men att man hade transporterats till Afghanistan, då ockuperat av Sovjet, där man först inbillades att man skulle slåss mot kineser och amerikaner, men snart hamnade i eldstrid med afghanska kommunister.

Fortfarande 1988 var videon ett ganska nytt medium, där det ibland krävdes förbud av olika slag. Videon framställdes som ett medium för att sprida undermåliga filmer som badade i våld och sex – något som vän av god socialistisk ordning naturligtvis ville förbjuda.

I verkligheten hade videon redan 1988 blivit ett redskap för att sprida smal kvalitetsfilm till delar av landet, där sådan aldrig visats på biograferna.

Vi rapporterade också om ökad skepsis mot den mjukare linje som Ronald Reagan börjat visa mot Michail Gorbatjov. Men den oron skulle snart visa sig obefogad. Det var ett och ett halvt år till Berlins murens fall och ytterligare två år till Sovjetunionens upplösning.

...för tjugofem år sedan